

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Τό θέμα μέ τό όποϊον θά ασχοληθῶμεν καί εἰς τό όποϊον ἔχομεν ἀφιερῶσει τό παρόν Ἡμερολόγιον εἶναι «**Η ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΑ**» ἢ ἄλλως, «**ΠΕΡΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ**» ἢ «**ΤΟ ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΚΟΝ ΔΟΓΜΑ**».

Λέγοντες «**ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΑ**», ἐννοοῦμεν τόν Δογματικόν ὄρον διά τοῦ όποϊοῦ γίνεται λόγος, ἀναφορά ἢ ἐξήγησις περί τῆς ἐννοίας τῆς **ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ** καί κυρίως περί τῆς **ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ** τοῦ **ΘΕΟΥ**.

Τό **ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΚΟΝ ΔΟΓΜΑ** εἶναι ἐκ τῶν σημαντικότερων Δογμάτων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, διότι ἐκ τῆς γνώσεως αὐτοῦ ἐξαρτᾶται καί ἡ σωτηρία μας. Ἡ ἔλλειψις γνώσεώς του δημιουργεῖ πρόβλημα εἰς τήν σωτηρίαν τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας καί γενικῶς τῶν ἀνθρώπων. Οὕτω δέ, θίγεται καί ἄλλο ἓνα σοβαρό Δόγμα τό **ΣΩΤΗΡΙΟΛΟΓΙΚΟΝ ΔΟΓΜΑ**.

Τό Ἐκκλησιολογικόν Δόγμα εἶναι ἓνα ἀπό τά μεγάλα Δόγματα τῆς Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς Πιστεώς μας, μετά τό **ΤΡΙΑΔΟΛΟΓΙΚΟΝ**, περί τῆς Ἁγίας Τριάδος καί τό **ΧΡΙΣΤΟΛΟΓΙΚΟΝ**, περί τοῦ προσώπου τοῦ Χριστοῦ. Ἐκτός βέβαια αὐτῶν, ὑπάρχουν καί ἄλλα, ὅπως τό **ΠΝΕΥΜΑΤΟΛΟΓΙΚΟΝ**, περί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τό **ΣΩΤΗΡΙΟΛΟΓΙΚΟΝ**, περί σωτηρίας ψυχῆς, πού

προείπομεν, τό ΕΣΧΑΤΟΛΟΓΙΚΟΝ, περί τοῦ τέλους τοῦ κόσμου τούτου κ.λπ.

Πρέπει ἐπίσης νά γνωρίζωμεν ὅτι δέν δυνάμεθα νά διαχωρίσωμεν ἓνα ἐξ αὐτῶν χωρίς νά διαταράξωμεν τάς ἐνδοδογματικές καί ἀλληλοπεριχωρούμενας σχέσεις των.

Ὑπάρχει δηλαδή ἀλληλοπεριχώρησις μεταξύ τῶν ἐν λόγῳ Δογμάτων, καθὼς ὅλα εἶναι συνυφασμένα μεταξύ των καί ὡς ἐκ τούτου ὁμιλοῦντες περί ἐνός Δόγματος, πολλάκις ἀναγκαζόμεθα νά θίξωμεν καί ἓνα ἢ δύο ἢ ὅλα τά ἄλλα. Ἡ διευκρίνισις αὐτή γίνεται, διότι εἰς τήν πορείαν τοῦ **περί Ἐκκλησιολογίας** θέματος, ὑπάρχει περίπτωσις νά ἀναφερθῶμεν καί εἰς ἄλλα.

Ἄς σημειωθῇ περί τῆς ἀλληλοπεριχωρήσεως, ὅτι πολλά πράγματα καί καταστάσεις εἰς τόν κόσμον αὐτόν καί εἰς τήν ζωήν μας εὐρίσκονται ὑπό περιχώρησιν π.χ. χρώματα, ιδέες, ἐπιστῆμες, φαγητά, ποτά, τό φῶς, τό ὕδωρ κ.λπ.

Ἡ περί **ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ἢ ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΑΣ** ὀρθόδοξος γνῶσις καί ἐνημέρωσις δίδει τό νόημα, τήν ζωήν, τήν ὄντοτητα καί τήν συνειδητοποίησιν τοῦ λόγου καί τοῦ σκοποῦ τῆς ὑπάρξεως καί τῆς δημιουργίας μας, ἐκ τοῦ μή ὄντος εἰς τό εἶναι. **Καθορίζει** τήν πορείαν τῆς ζωῆς μας, τίς σχέσεις μας μετά τοῦ Θεοῦ, μετά τῶν συνανθρώπων μας, τοῦ πλησίον μας καί γενικῶς, ἐπηρεάζει τίς σχέσεις μας μετά τοῦ περιβάλλοντός μας, ἤτοι μετά προσώπων, πραγμάτων καί καταστάσεων. Κα-

θορίζει την πορείαν μας προς την τελικήν εὐθειαν, ἢ ὅποια εἶναι ἡ σωτηρία τῆς μόνης καὶ ἀθανάτου ψυχῆς μας, ὅπου καὶ ὁ τελικός σκοπός τῆς ὑπάρξεώς μας, ἦτοι ἡ κατὰ χάριν Θεώσις.

Οὕτω λοιπόν εἰς τό παρόν Ἡμερολόγιον θά γίνῃ ἀναφορά, λόγος καὶ ἐξηγήσεις:

1. Περί τῆς Πηγῆς, τῆς Ἀρχῆς, τῆς Προελεύσεως τῆς ἐν λόγῳ λέξεως: «Ἐκκλησία».

2. Περί τῆς ἀρχικῆς ἐννοίας, σημασίας καθὼς καὶ τῶν πολλαπλῶν ἐννοιῶν τὰς ὁποίας προσέλαβεν εἰς τὴν πορείαν τῶν αἰώνων καὶ εἰς τὰ διάφορα μέρη.

3. Περί τῆς κεντρικῆς καὶ κυριωνύμου ἐννοίας καὶ σημασίας τῆς λέξεως «Ἐκκλησία».

4. Ὑπὸ ποῖες ἐννοιες ἐχρησιμοποιήθη εἰς τὴν Ἁγίαν Γραφήν, (τὴν Παλαιάν καὶ Καινὴν Διαθήκην).

5. Πῶς ἐχρησιμοποιήθη ὑπὸ τοῦ Ἀντιχριστοῦ καὶ Ἀθεοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

6. Ὡς **ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΘΕΟΥ**: Τί εἶναι, ἀπὸ πότε ὑπάρχει, ποία ἡ ἀποστολή της εἰς τὸν κόσμον, ποία ἡ σχέσις μας καὶ ἡ θέσις μας εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ.

Οἱ διαστάσεις τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ. Ἡ Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ. Ποῖα τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ.

7. Ἡ **ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ** πρό καὶ μετὰ τὸν Χριστόν.

Σημείωσις: Ὁ περιορισμένος χώρος τοῦ Ἡμερολογίου εἶναι αὐτονόητον ὅτι δέν ἐπιτρέπει νά ἀναπτυχθῇ πλήρης ἀνάλυσις περὶ **ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΑΣ**, ἀλλὰ κατὰ τό δυνατόν συνοπτική, διὰ νά ἔχῃ ὁ ἀναγνώστης μόνον τίς στοιχειώδεις καὶ βασικές γνώσεις.

ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΑ

Τί είναι Ἐκκλησία

Ἡ λέξις «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» ἐννοιολογικῶς καί ἐτυμολογικῶς προέρχεται ἐκ τῆς ἀρχαίας κλασικῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, ἀπό τήν ἔνωσιν τῆς προθέσεως «ἐκ» καί τοῦ ρήματος «καλέω - ὦ» ἤτοι ἐκκαλέω - ὦ, (ἐξ οὗ καί Ἐκκλησία).

Ἡ ἀρχική λοιπόν σημασία τῆς λέξεως «ἐκκλησία» εἶχε τήν ἔννοιαν: Συνάθροισις, σύναξις, συγκέντρωσις, συνέλευσις ἀνθρώπων καλουμένων διά κάποιον σκοπόν.

Ἡ ὀνομασία της μέ τίς ἀνωτέρω σημασίες ἐχρησιμοποιήθη ἀπό τοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς, Πλάτωνα, Ἀριστοτέλη, Θουκυδίδη, Πολύβιον, Πλούταρχον κ.λ.π.

Διά τήν πρό Χριστοῦ ἐποχήν, ἐσήμαινε τήν συνέλευσιν ἢ συγκέντρωσιν τῶν πολιτῶν, τήν ὑπό τῶν ἀρχόντων συγκαλουμένην διά πολιτικούς, στρατιωτικούς, θρησκευτικούς κ.λ.π. σκοπούς, ἢ τήν κατόπιν ἐντυπωσιακοῦ τινός γεγονότος συγκροτουμένην συνέλευσιν τοῦ λαοῦ, τοῦ Δήμου ἢ τοῦ Ἄστεως τῆς πόλεως.

Ἡ οὕτω λεγομένη, συνάθροισις, ἢ συνέλευσις κ.λπ. ἐκαλεῖτο «Ἐκκλησία τοῦ Δήμου».

Διά τοῦ τρόπου αὐτοῦ οἱ πολῖται ἐπικοινωνοῦν

νοῦσαν μεταξύ των διά θέματα τά ὅποια ἀφοροῦσαν τήν ζωήν των, τίς σχέσεις των καί γενικῶς τήν κοινωνίαν των.

Ὡς ἐκ τούτου ἡ λέξις «ἐκκλησία» προσλαμβάνει τήν ὀριστικὴν ἔννοιαν καί σημασίαν αὐτῆς, ἧτοι: «**ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΠΡΟΣΩΠΩΝ**». Διότι δέν νοεῖται νά γίνεται συγκέντρωσις ἀνθρώπων χωρίς τήν ἐπικοινωνίαν δι' ὅποιονδήποτε σκοπόν μεταξύ των, μέ μόνον **αὐτοσκοπόν** τήν συγκέντρωσιν.

Ἐξ αὐτῆς ἀκριβῶς τῆς ἐπικοινωνίας, ὁ κόσμος ὀνομάζεται καί «**κοινωνία ἀνθρώπων**».

Ἐκτός ἀπό τήν κυριώνημον ἔννοιαν καί σημασίαν τῆς λέξεως **ΕΚΚΛΗΣΙΑ** ὡς **ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΠΡΟΣΩΠΩΝ**, ἔχουν δοθῆ πολλῆς διαφορετικῆς ἔννοιες καί σημασίες, ἀνά τούς αἰῶνες, εἰς τίς κοινωνίες τῶν λαῶν τῶν ἐθνῶν καί τῶν θρησκειῶν.

Περί αὐτῶν εἰς τό ἐπόμενον κεφάλαιον.

**Τό Πνεῦμα τό Ἅγιον,
ἡ ψυχή τῆς Ἐκκλησίας,
τό ὅποιον τήν Ἁγιάζει
καί τήν Καθοδηγεῖ
εἰς πᾶσαν τήν Ἀλήθειαν.**

**“Πάντα χορηγεῖ τό Πνεῦμα
τό Ἅγιον...
ὅλον συγκροτεῖ
τόν θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας”.**
(Τροπάριον Ἑσπερινοῦ
Πεντηκοστῆς).

ΑΙ ΠΟΙΚΙΛΑΙ ΕΝΝΟΙΑΙ ΚΑΙ ΣΗΜΑΣΙΑΙ ΤΗΣ ΛΕΞΕΩΣ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΑΙΩΝΑΣ

Όπως όλοι γνωρίζομεν, οί λέξεις δέν ἔχουν μίαν ἔννοιαν καί σημασίαν, ἀλλά πολλές. Αυτό ἀποδεικνύεται ἐάν ἀνατρέξωμεν εἰς ὅλα τά λεξικά.

Ἔτσι καί ἡ λέξις «Ἐκκλησία» ἔχει πολλές σημασίες καί χρησιμοποεῖται μέ πολλές μεταφορικές καί ἀλληγορικές ἔννοιες. Κατωτέρω παραθέττομεν ὀρισμένους ἐξ αὐτῶν:

ΕΚΚΛΗΣΙΑ: Συνάθροισις, Σύναξις, Συνέλευσις, Συγκέντρωσις.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ: ΚΟΙΝΩΝΙΑ, ΣΧΕΣΙΣ, ΕΝΩΣΙΣ ΠΡΟΣΩΠΩΝ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ: Ναός, ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΘΕΟΥ, ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ, ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΘΕΟΥ, ΥΨΙΣΤΟΥ, ΚΥΡΙΟΥ, ΕΚΚΛΗΣΙΑ Ἀγγέλων, Ὁσίων, Δικαίων, Προφητῶν, Πατριαρχῶν, Ἁγίων κ.λπ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ: Τοῦ Τριαδικοῦ καί Τρισυποστάτου Θεοῦ, Ἐκκλησία Πρωτοτόκων ἐν οὐρανοῖς.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ: Μαρτύρων, Κατακομβῶν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ: «Ἡ κατ' οἶκον Ἐκκλησία» (Ἀπ. Παῦλος).

ΕΚΚΛΗΣΙΑ: Θριαμβεύουσα καί Στρατευομένη, ὡς ΜΙΑ καί ὡς ἐνιαῖο Σῶμα τοῦ Θεοῦ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ: Ἡ Ἄνω Ἱερουσαλήμ, ΣΚΗΝΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ, Πόλις Θεοῦ, Σκηνή τοῦ Μαρτυρίου,

Σιών, Παράδεισος, Ἄμπελος, Κιβωτός, Βασιλεία Οὐρανῶν, Πανδοχεῖον, Σαγήνη, Ναός, Οἰκοδομή, Μήτηρ πάντων ἡμῶν, Σῶμα ΘΕΟΥ, Πλοῖον, Λαός τοῦ ΘΕΟΥ, κ.λπ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ: Ἡ Μία Ἁγία Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία. Ἡ Ἐπισκοπὴ, ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ, ἡ Μητρόπολις, τὸ Πατριαρχεῖον, ἡ Αὐτοκέφαλος Ἐκκλησία, ἡ Ἐνορία, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἐπὶ τῆς γῆς, ἡ Γνησία Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ: Ἐκκλησία τῶν Γνησίων Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν.

Οἱ ἀνωτέρω ἔννοιες εἶναι ἐλάχιστες, ἀπλῶς ἀνεφέρθησαν διὰ νὰ σχηματίσωμεν μίαν μικράν εἰκόνα, τῶν διαφόρων σημασιῶν τῆς λέξεως «ἐκκλησία» γενικότερον, ἀλλὰ καὶ περὶ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ: Ἐπίσης ὑπάρχει καὶ τῶν Πονηρευομένων, τοῦ Σατανᾶ, τοῦ Παπισμοῦ, τῶν Προτεσταντῶν, τῶν Μονοφυσιτῶν, τῶν Νεστοριανῶν, τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν, τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, τῆς Ἐβραϊομασσωνίας, τῶν Μωαμεθανῶν, τῶν Εἰδωλολατρῶν, τῶν Βουδιστῶν, κ.λπ.

Ἡ λέξις «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» βλέπομεν ὅτι χρησιμοποιεῖται μέ πολλές ἔννοιες, τόσον ἐντός ὅσον καὶ ἐκτός τῆς ΜΙΑΣ, ΑΓΙΑΣ, ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ καὶ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ.

Ίδιαιτέρως περί τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος μᾶς λέγει, ὅτι ὅσα ὀνόματα (ἀμέτρητα) ἔχει ὁ Θεός, τόσα ἔχει καί ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ. Διότι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ εἶναι ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΜΕΓΑ καί διά τοῦ πλήθους τῶν ὀνομάτων της μόλις ἀποτυπώνονται ἴχνη τινά τοῦ ὑψηλοῦ νοήματός της.

Τό ὄραμα τοῦ
Προφ. Ἰεζεκιήλ,
ὅστις εἶδεν ἀπό
τό Ἱερόν τοῦ
Ναοῦ νά
ἀναβλύζη ὕδωρ
ἀπό πηγῆ ἡ
ὅποια ἔγινε
ποταμός,
συμβολίζουσα
τήν ἐξάπλωσιν
τῆς Ἐκκλησίας
τοῦ Θεοῦ.
(Ἰεζεκ. ΜΖ,
1-12)

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΟΛΥΣΗΜΑΣΙΑΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΜΕΤΑΦΟΡΙΚΩΝ ΕΝΝΟΙΩΝ ΤΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

Εἶναι πανανθρωπίνως γνωστόν ὅτι οἱ λέξεις εἰς τὴν ζωὴν μας χρησιμοποιοῦνται μὲ πολλές σημασίαις ἀκόμη καὶ μεταφορικές καὶ ἀλληγορικές ἔννοιαι, πού πολλάκις εἶναι δυνατόν νά ἔχουν ἀντίθετον σημασίαν ἀπό τὴν ἀρχικήν, ὅπως ἀκριβῶς καὶ τὰ ἐργαλεῖα, τὰ ὁποῖα χρησιμοποιοῦνται διὰ πολλοὺς καὶ διαφόρους λόγους.

Αὐτό σημαίνει ὅτι, ἐάν λάβωμεν μίαν ἐκ τῶν πολλῶν σημασιῶν μιᾶς λέξεως ὡς τὴν μοναδικήν καὶ προσπαθῆσωμεν μὲ αὐτὴν τὴν ἔννοιαν νά ἐρμηνεύσωμεν, κάθε χρῆσιν τῆς λέξεως εἰς διάφορα κείμενα θά ἀποτύχωμεν παταγωδῶς, διότι εἶναι ἀδύνατον νά ὀδηγηθῶμεν εἰς τό ὀρθόν ἀποτέλεσμα.

Παραθέτομεν πρὸς τοῦτο ἐλάχιστα παραδείγματα:

Περὶ τῆς λέξεως ΧΡΙΣΤΟΣ:

Χριστός: Ὁ κεχρισμένος μὲ ἔλαιον.

Χριστός: Ἀπλῶς κάποιος μεσσίας.

Χριστός: Ὁ Μεσσίας, ὁ Κύριος καὶ Θεός καὶ Σωτήρ ἡμῶν ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Ἐνσαρκωμένος Μονογενῆς Υἱὸς καὶ ΛΟΓΟΣ τοῦ ΘΕΟῦ ΠΑΤΡΟΣ, ὁ ΑΝΑΡΧΟΣ καὶ ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΣ ΘΕΟΣ, τὸ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΠΡΟΣΩΠΟ τῆς ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ.

Χριστός: Ἡ ἄμπελος, τὸ θεμέλιον τῆς Ἐκκλησίας, ἡ πέτρα, ὁ λίθος, ὁ Βασιλεύς, ὁ Μέγας Ἀρχιερεύς, ἡ Σοφία τοῦ Θεοῦ, ὁ Παντοκράτωρ Θεός, ὁ Προαιώνιος καὶ Ἄναρχος Θεός κ.λ.π.

Χριστός: Ἡ θύρα, ὁ Υἱός τοῦ ἀνθρώπου, τό Α καί τό Ω, ἡ Ἀρχή καί τό τέλος, Ο ΩΝ.

Περί τῆς λέξεως ΘΕΟΣ:

ΘΕΟΣ: Ο ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΣ ΤΟΥ ΠΑΝΤΟΣ. Η ΠΑΝΑΓΙΑ ΤΡΙΑΣ, Ο ΤΡΙΣΥΠΟΣΤΑΤΟΣ ΘΕΟΣ, Ο ΠΑΤΗΡ, Ο ΥΙΟΣ, ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ, Ο ΧΡΙΣΤΟΣ, Ο ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ, Ο ΩΝ.

ΘΕΟΣ: Οἱ κατά χάριν Θεοί: Ἄγγελοι, οἱ θεωθέντες ἅγιοι ἄνθρωποι, «ἐγώ εἶπα θεοί ἐστέ καί υἱοί Ὑψίστου πάντες». (Ψαλμ. ΡΑ΄ 5).

Θεός: Οἱ δαίμονες (οἱ δέ θεοί τῶν ἐθνῶν δαιμόνια).

Θεός: Οἱ θεοί τῶν εἰδωλολατρῶν π.χ. Δίας, Ἀπόλλων, Ἑρμῆς, Ἄρης, Πλούτων, κ.λ.π. δώδεκα θεοί τοῦ Ὀλύμπου, καθώς καί ἄλλων θρησκειῶν.

Θεός: Ὅρισμένοι πολιτικοί, ποδοσφαιριστές καί ἄλλοι διάσημοι ἄνθρωποι κ.λπ.

Περί τῆς λέξεως ΠΝΕΥΜΑ:

ΠΝΕΥΜΑ: Ο ΘΕΟΣ, ὁ Τρισυπόστατος Θεός.

Πνεῦμα: Τό Πανάγιον Πνεῦμα, οἱ πύρινες γλῶσσες.

Πνεῦμα: Οἱ ἄγγελοι, οἱ ψυχές, οἱ δαίμονες.

Πνεῦμα: Ὁ ἀήρ, τά πνεύματα δασεῖα καί φιλή εἰς τίς λέξεις τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης.

Πνεῦμα: Ἡ γνῶσις, ἡ ἐξυπνάδα, τό οἰνοπνευματώδες ποτό, κ.λ.π.

Περί τῆς λέξεως ΨΥΧΗ:

Ψυχή: Εἶναι τό δεύτερον συστατικόν τοῦ ἀνθρώπου (ἄϋλον).

Ψυχή: Σημαίνει ζωή, πνεῦμα, πεμπτουσία.

Ψυχή: Ἐνα εἶδος λουλουδιοῦ.

Ψυχή: Αὐτός ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἡ «ψυχή» τοῦ συλλόγου, τοῦ στρατεύματος, τοῦ ὑπουργείου, τῆς συνόδου, τῆς κυβερνήσεως κ.λ.π.

Ψυχή: Ὑπῆρξε καί ἐπίθετο κάποιου οικογενειάρχου. (Ψυχῆς).

Ψυχή: Ἔντομο, πεταλούδα.

Ψυχή: κ.λ.π., κ.λ.π.

Περί τῆς λέξεως ΑΓΑΘΟΣ:

Ἄγαθος: Ὁ Θεός, ὁ Χριστός.

Ἄγαθος: Ὁ καλός ἄνθρωπος, ὁ ἀπλός, ὁ ἀπονήρευτος, ὁ χαζός ἄνθρωπος, ὁ πονηρός κ.λ.π.

Περί τῆς λέξεως ΓΛΩΣΣΑ:

Γλῶσσα: Τό ὄργανον τοῦ στόματος μέ τό ὅποιον ὀμιλοῦμεν.

Γλῶσσα: Ἡ δύναμις τοῦ λόγου, τό στόμα τοῦ ἀνθρώπου, τό γλωσσόκομον (ταμείον), ὀνομασία Ἀκρωτηρίου, εἶδος ἰχθύων, γλῶσσα παπουτσιοῦ, γλωσσίδι καμπάνας, ἡ Ἐθνική μας γλῶσσα, ἡ ἑλληνική διάλεκτος, κ.λ.π.

Περί τῆς λέξεως ΚΛΕΙΔΙ:

Κλειδί: Τό κλειδί πού ἀνοίγομεν τήν θύρα τῆς οἰκίας μας κ.λπ.

Κλειδί: Τῆς μηχανῆς τοῦ αὐτοκινήτου, διά τίς βίδες τοῦ αὐτοκινήτου (ὑπάρχουν πολλά καί διαφορετικά κλειδιά). Διά τίς μηχανές ἀεροπλάνων, πλοίων, ἐργοστασίων (πολυειδῆ).

Κλειδί: Παραδείσου ἡ Παναγία, «χαῖρε ἡ κλείς τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν». (Ὁ ἔξομολόγος, ὁ πνευματικός).

Κλειδί: Ἡ πληροφορία κλειδί διά τήν ἐξιχνίασιν δυσκόλου δικαστικῆς ὑποθέσεως.

Κλειδί: Εἰς τόν σιδηροδρομικό σταθμό διά τίς γραμμές τοῦ τραίνου.

Κλειδί: Θέσις «κλειδί», ὁ ἄνθρωπος «κλειδί» εἰς τό ὑπουργεῖον, εἰς τήν Βουλήν, εἰς τήν Σύνοδον κ.λ.π.

Κλειδί: Ἡ κλείς τῆς Πατρολογίας, τῶν Ἱερῶν Κανόνων, τῶν Πρακτικῶν τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων κ.λ.π.

Κλειδί: Οἰκισμός, χωρίον εἰς Μακεδονίαν.

Κλειδί: Τό κλειδί τοῦ Σόλ τῆς Μουσικῆς.

Κλειδί: κ.λ..π. (μέ πολλές ἄλλες ἔννοιες).

Συμπέρασμα:

Ἀπό τά ἀνωτέρω ἐλάχιστα παραδείγματα συμπεραίνομεν ὅτι δέν εἶναι εὐκόλον μόνον μέ μίαν ἔννοιαν, ἀπό τίς πολλές πού ἔχει μία λέξις, νά ἐρμηνευθῆ ἓνα κείμενο καί μάλιστα φιλοσοφικό, μαθηματικό, θεολογικό, ἰατρικό, νομικό κ.λ.π., ὅταν τοῦτο χρήζει ἐρμηνείας δι' ἄλλης, ἐκ τῶν πολλῶν ἐννοιῶν, π.χ.: ὅσον εἶναι δυνατόν νά πάρης «τόν ἄνθρωπο κλειδί τοῦ ὑπουργείου» διά νά ἀνοίξης τήν πόρτα σου, ἤ νά πάρης τό χωρίο «Κλειδί» διά νά λύσης βίδες, εἶναι ἄλλο τόσον ἀπίθανον καί ἀδύνατον νά λύσης ἓνα νομικόν, φιλοσοφικόν ἢ θεολογικόν κ.λ.π. ὄρον μέ τήν μίαν ἔννοιαν μιᾶς λέξεως καί ἐν προκειμένῳ τῆς λέξεως «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

Αὐτό τό ἔγκλημα διέπραξεν ὁ Ἀρχιαιρεσιάρχης Λάμπρος Δ. Κτενᾶς ἐκ Πατρῶν. Ἐν γνώσει του ἐχρησιμοποίησεν μίαν ἀπό τίς πάμπολλες ἔννοιες

καί σημασίες τῆς λέξεως «ἐκκλησία» διὰ νά ἐρμηνεύσῃ μέ αὐτήν ὅλες τίς ἄλλες.

Ἡ παταγώδης ἀποτυχία του ἦτο δεδομένη ἐκ τῶν προτέρω καί δι' αὐτό περιέπεσεν ἀπό αἱρέσεως εἰς αἵρεσιν καί εἰς σωρείαν Ἀντιχρίστων αἱρέσεων, διότι ἡ ἐνέργειά του ἦτο ὄχι μόνο αἰρετική, ἀλλά καί φρενοβλαβῆς καί σχιζοφρενῆς, ὅπως χαρακτηρίζονται ὅλοι οἱ αἰρετικοί ἀπό τούς Ἁγίους καί Θεο-

φόρους Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ. Καί τοῦτο ἐπειδή οἱ αἰρετικές θεωρίες τῶν αἱρεσιάρχων εἶναι ὄχι μόνον δαιμονικές, ἀλλά καί οἱ ἐμφορούμενοι ἀπό τὰ δαιμόνια αἰρετικοί εἶναι παράλογοι, φρενοβλαβεῖς καί σχιζοφρενεῖς, ὅπως ἔχει ἀποδειχθῆ.

“Ἐγώ εἰμί ἡ Ἄμπελος ἡ Ἀληθινή ὑμεῖς τὰ κλήματα καί ὁ Πατήρ μου ὁ Γεωργός ἐστί” (Ἰωάνν. ΙΕ' 1-8).

**Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΩΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ
ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΚΑΘΟΛΙΚΗ
Ἡ Ἀρχή, ἡ ὕπαρξις, καὶ ἡ Ἀποκάλυψις Αὐτῆς.**

Περὶ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ διδασκόμεθα ἀπὸ τὴν θεόπνευστον Ἁγίαν Γραφήν καὶ ἀπὸ τοὺς Ἁγίους Πατέρες. Ὡς εἴχομεν προεῖπει, δέν εἶναι εὐκόλον νά δοθῇ ὁ ἀκριβῆς ὀρισμός αὐτῆς. Διότι εἶναι ἓνα Μυστήριον τό ὁποῖον εἶναι δύσκολον νά περιγραφῇ μέ ἀνθρώπινα λόγια καὶ ἐκφράσεις καθώς Αὐτή δέν εἶναι μόνον ὑλικός ὀργανισμός, ἀλλά ἔνωσις ὑλικοῦ καὶ ἀϋλοῦ, φυσικοῦ καὶ μεταφυσικοῦ κόσμου. «Εἶναι ἡ κατὰ χάριν ἔνωσις ΘΕΟΥ καὶ κτιστῶν λογικῶν ὄντων».

Εἶναι τό «μυστήριον τό ἀποκεκρυμμένον ἀπὸ τῶν αἰῶνων καὶ ἀπὸ τῶν γενεῶν». (Κολασ. Α' 26).

Ἐκκλησία Θεοῦ, δέν νοεῖται ἄνευ «Θεοῦ», διότι τότε δέν εἶναι τοῦ Θεοῦ, δέν εἶναι Θεανθρώπινος ὀργανισμός, ἀλλά μόνον ἀνθρώπινος.

Ἡ Ἁγία Γραφή δέν δίδει σαφῆ ὀρισμόν περὶ Ἐκκλησίας, ἀλλά μόνον εἰκόνες καὶ περιγραφές δι' Αὐτὴν ληφθεῖσες ἐκ τοῦ κόσμου τούτου, καθότι ὁ παρῶν κόσμος εἶναι εἰκὼν τοῦ ἀοράτου.

Οἱ Ἅγιοι Πατέρες χρησιμοποιοῦν καὶ αὐτοὶ τίς **ΣΥΜΒΟΛΙΚΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ** καὶ Περιγραφές διὰ νά μᾶς βοηθήσουν νά σχηματίσωμεν μίαν «ἰδέα ἢ εἰκόνα» κατὰ τό ἀνθρώπινον δυνατόν. Ὁ ἴδιος ὁ Υἱός καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ Χριστός ὁμιλῶν περὶ

Ἐκκλησίας ἐχρησιμοποίησεν πολλάκις διάφορες παραβολικές εἰκόνες, ὡς σύμβολα. Τό ἴδιο ἔπραξαν καί οἱ Ἀπόστολοι καί οἱ Ἄγιοι.

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ, «ἥτις οὐκ ἔστι ἐκ τοῦ κόσμου τούτου» ὅπως μᾶς λέγει ὁ Χριστός. (Ἰωάν. ΙΗ΄ 36).

Ὁ Ἐνσαρκωμένος ΥἱΟΣ καί ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ, Ο ΧΡΙΣΤΟΣ, εἶπεν εἰς τόν Πιλάτον: «**Ἡ ΒΑΣΙΛΕΙΑ ἡ ἐμή οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου· εἰ ἐκ τοῦ κόσμου τούτου ἦν ἡ ΒΑΣΙΛΕΙΑ ἡ ἐμή, οἱ ὑπηρέται ἄν οἱ ἐμοί ἠγωνίζοντο, ἵνα μή παραδοθῶ τοῖς Ἰουδαίοις· νῦν δέ ἡ ΒΑΣΙΛΕΙΑ ἡ ἐμή οὐκ ἔστιν ΕΝΤΕΥΘΕΝ**», (Ἰωάν. ΙΗ΄ 36).

Ποῦ ἦτο ὁ ΧΡΙΣΤΟΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ πρὶν γεννηθῆ ἔδῳ εἰς τήν Γῆν; Ἦτο εἰς τόν οὐρανόν ΠΡΟΑΙΩΝΙΩΣ καί ΑΝΑΡΧΩΣ.

Τό κήρυγμα τοῦ Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου καί τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ, δηλαδή τοῦ Χριστοῦ, ἦτο «**Μετανοεῖτε, ἤγγικε γάρ ἡ ΒΑΣΙΛΕΙΑ τῶν Οὐρανῶν**» (Ματθ. Γ΄ 2, Δ΄ 17).

Ἐπίσης ὅταν ἠρώτησαν οἱ Φαρισαῖοι τόν Χριστόν πότε ἔρχεται ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ ὁ Χριστός τούς ἀπήντησε: «**Ἰδοῦ γάρ ἡ ΒΑΣΙΛΕΙΑ τοῦ ΘΕΟΥ ΕΝΤΟΣ ΥΜΩΝ ΕΣΤΙΝ**» (Λουκ. ΙΖ΄ 21), ἐννοῶν τόν Ἐαυτόν Του, ὅτι Αὐτός εἶναι ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ἀφοῦ Αὐτός εἶναι ὁ Οὐράνιος ΒΑΣΙΛΕΥΣ καί ΘΕΟΣ, ΑΝΑΡΧΟΣ καί ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΣ.

Καί ἄλλοῦ πάλιν ὁ ΧΡΙΣΤΟΣ:

«Εἰ δέ ἐν δακτύλῳ ΘΕΟΥ ἐκβάλλω τά δαιμόνια, ἄρα ΕΦΘΑΣΕΝ ἐφ' ὑμᾶς ἡ ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ» (Λουκ. ΙΑ' 20) καί (Ματθ. ΙΒ' 28).

«Εἰσὶ τινες τῶν ὧδε ἐστηκότων οἵτινες οὐ μὴ γεύσονται θανάτου, ἕως ἄν ἴδωσι τὴν ΒΑΣΙΛΕΙΑΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ἐληλυθυῖαν ἐν δυνάμει», (Μάρκ. Θ' 1, Λουκ. Θ' 27 καί Ματθ. ΙΣΤ' 28).

«Ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν βιάζεται καί οἱ βιασταὶ ἀρπάζουσιν Αὐτήν» (Ματθ. ΙΑ' 12).

Ὁ Χριστός πάλιν:

«Ἐγὼ εἰμί ἡ Ἄμπελος ἡ Ἀληθινή ὑμεῖς τὰ κλήματα καί ὁ Πατήρ μου ὁ Γεωργός ἐστί», (Ἰωάν. ΙΕ' 1-5).

Διὰ τῶν ἀνωτέρω συμβολικῶν εἰκόνων περί Βασιλείας Θεοῦ, περί Βασιλέως, περί Ἀμπέλου ὅτι εἶναι ὁ Χριστός, ὅστις εἶναι καί Βασιλεύς καί ὅτι ἡ Βασιλεία τοῦ ΘΕΟΥ, δηλ. τοῦ Ἰδίου ἦτο ἐντός τῶν Ἰουδαίων, ἀποδεικνύεται ὅτι **ΒΑΣΙΛΕΙΑ καί ΕΚΚΛΗΣΙΑ** εἶναι ταυτόσημες ἔννοιες, καθὼς δέν δύναται ὁ οὐράνιος Βασιλεύς Χριστός καί Θεός καί Δημιουργός τοῦ παντός, νά βασιλεύῃ παντοῦ, ἐκτός τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ, οὔτε ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ νά εἶναι ἐκτός τῆς Βασιλείας Του.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΘΕΟΥ καί ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΘΕΟΥ εἶναι ταυτόσημες ἔννοιες. Καί ὅπως ἡ **ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ** εἶναι ἐντός τοῦ **ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΧΡΙΣΤΟΥ** καί

ΘΕΟΥ, οὕτω καὶ ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ εἶναι καὶ ἦτο, ὅπως καὶ ἡ Βασιλεία, εἰς τόν ΘΕΟΝ τόν ΤΡΙΣΥΠΟΣΤΑΤΟΝ ΘΕΟΝ ἀπό τόν ὁποῖον προ-ἦλθεν.

Αὐτό ὁμως δέν συνεπάγεται ὅτι τά κτιστά μέλη τῆς Ἐκκλησίας, ὑπῆρχαν προαιωνίως. Ἐξ ἄλλου ὁ Θεός δέν ἔγινεν βασιλεύς, ἀφ' ὅτου ἔκτισε τόν κόσμον. Οὔτε πάλιν ὁ κόσμος εἶναι ἀναρχος ἐπειδὴ ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ εἶναι Ἄναρχος, κατὰ τό ἀσματικόν: «Ἄναρχον Βασιλείαν καὶ Θεότηταν Μίαν...».

Ἐξ ἄλλου αὐτό μᾶς λέγει καὶ ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης:

«Καὶ τὴν Πόλιν τὴν ΑΓΙΑΝ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ καινὴν εἶδον ΚΑΤΑΒΑΙΝΟΥΣΑΝ ἐκ τοῦ ΟΥΡΑΝΟΥ τοῦ ΘΕΟΥ, ἠτοιμασμένην ὡς Νύμφην τῷ ἀνδρὶ Αὐτῆς. Καὶ ἤκουσα φωνῆς μεγάλης ἐκ τοῦ οὐρανοῦ λεγούσης· ἰδοὺ ἡ ΣΚΗΝΗ τοῦ ΘΕΟΥ μετὰ τῶν ἀνθρώπων καὶ σκηνώσει μετ' αὐτῶν καὶ αὐτοὶ λαός αὐτοῦ ἔσονται, καὶ ΑΥΤΟΣ ὁ ΘΕΟΣ μετ' αὐτῶν ἔσται... Καὶ ἀπήνεγκέ με ἐν πνεύματι ἐπ' ὄρος μέγα καὶ ὑψηλόν καὶ ἔδειξέ μοι τὴν ΠΟΛΙΝ τὴν ΑΓΙΑΝ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ ΚΑΤΑΒΑΙΝΟΥΣΑΝ ἐκ τοῦ ΟΥΡΑΝΟΥ ἀπό τοῦ ΘΕΟΥ... ἔχουσαν τὴν δόξαν τοῦ ΘΕΟΥ... καὶ περιπατήσουσι τά ἔθνη διὰ τοῦ ΦΩΤΟΣ ΑΥΤΗΣ καὶ οἱ Βασιλεῖς τῆς γῆς φέρουσι τὴν δόξαν καὶ τὴν τιμὴν αὐτῶν εἰς ΑΥΤΗΝ...». (Ἀποκ. ΚΑ' 2, 3, 10, 11, 24).

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ
ΕΙΝΑΙ ΘΕΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ
ΠΡΟΣΩΠΩΝ ΗΤΟΙ, ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΩΣ
ΚΕΦΑΛΗΣ, ΜΕΤΑ ΚΤΙΣΤΩΝ ΛΟΓΙΚΩΝ
ΟΝΤΩΝ ΩΣ ΣΩΜΑΤΟΣ

Όταν αναφερόμεθα εις τόν ὄρον «**ΕΚΚΛΗΣΙΑ**» ἐννοοῦμε τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ καί ὄχι ἄλλην ἀπό τίς πολλές, μέ διαφορετικές σημασίες, ἥ καί αὐτές τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Ἐπίσης ὅταν ὁμιλοῦμε περί τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ, ἐννοοῦμε τήν ΚΟΙΝΩΝΙΑΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ μετά τῶν λογικῶν κτιστῶν ὄντων.

Αὐτήν τήν διευκρίνησιν τήν κάνομεν, διότι οἱ νεοφανεῖς ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΙ ΑΙΡΕΤΙΚΟΙ ἐκμεταλλεῦμενοι τήν ἀπλότητα τῶν πιστῶν, τούς παρασύρουν εἰς τόν ἀπύθμενον «**Καιάδα**» τῶν ἀντιχριστων αἱρέσεών των.

Οἱ ἀντίχριστοι αὐτοί αἱρετικοί, ἐν γνώσει των, ἐρμηνεύουν τήν λέξιν «**ἐκκλησία**», μόνον ὡς σῶμα, τό ὅποιον ἀποτελεῖται ἀπό κτιστά λογικά ὄντα καί ὄχι ὅπως ἀκριβῶς εἶναι ἡ ΚΥΡΙΩΝΥΜΟΣ ἔννοια ΑΥΤΗΣ: «Ἦς ΘΕΙΑΝ, ΜΥΣΤΗΡΙΑΚΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑΝ, ΣΧΕΣΙΝ ΚΑΙ ΕΝΩΣΙΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΜΕΤΑ ΚΤΙΣΤΩΝ ΛΟΓΙΚΩΝ ΟΝΤΩΝ». Μέ τόν τρόπον αὐτόν ἀντιχριστως καί σατανικῶς ἐνεργοῦντες διαστρεβλώνουν σκοπίμως τήν σωστήν

έννοιαν τῆς λέξεως «Ἐκκλησία», καθὼς τὰ κτιστά λογικά ὄντα εἶναι μόνον τό κτιστόν μέρος Αὐτῆς, δηλαδή τό Σῶμα Αὐτῆς, χωρίς τήν Ἄκτιστον ΘΕΪΚΗΝ ΚΕΦΑΛΗΝ.

Ἐκκλησία εἶναι ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΘΕΪΚΗΣ ΚΕΦΑΛΗΣ καί κτιστοῦ Σώματος, διά τῶν ΑΚΤΙΣΤΩΝ ΘΕΪΚΩΝ ΕΝΕΡΓΕΙΩΝ, οἱ ὁποῖες Ἀγιάζουν, Θεραπεύουν καί Σώζουν, Θεώνουν δηλαδή, κατά χάριν τό σῶμα Αὐτῆς.

Δέν εἶναι δυνατόν ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑ τοῦ Θεοῦ νά μὴν ἔχη ΚΟΙΝΩΝΙΑ μετά τοῦ ΘΕΟΥ ἢ νά μὴν ἔχη ὡς ΚΕΦΑΛΗΝ τῆς τόν ΑΚΤΙΣΤΟΝ, ΑΝΑΡΧΟΝ καί ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΝ ΘΕΟΝ, ΔΙ ΟΥ ΑΓΙΑΖΕΤΑΙ.

Ἐκκλησία, ἡ ὁποία δέν ἔχει τόν Θεόν ὡς ΚΕΦΑΛΗΝ, δέν εἶναι τοῦ Θεοῦ, ἀλλά ἄλλου κτιστοῦ ὄντος· θά ἔχη δηλαδή, ὡς κεφαλὴν τῆς ἑνα κτιστό λογικό ὄν, π.χ. ἕναν στρατηγόν, ἕναν πρόεδρο Δημοκρατίας, ἕναν αὐτοκράτορα, ἕναν βασιλέα κ.λ.π. Καί αὐτή ἡ κοινωνία προσώπων ὀνομάζεται καί λέγεται Ἐκκλησία, ἀλλά αὐτή δέν εἶναι ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ.

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ἔχει, ὅπως προείπομεν καί ὅπως θά ἐπαναλάβωμεν πολλάκις, ΚΕΦΑΛΗΝ τόν ΘΕΟΝ καί Σῶμα Τῆς κτιστά λογικά ὄντα. Αὐτή ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑ εἶναι ΘΕΪΚΗ ΜΥΣΤΗΡΙΑΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΠΡΟΣΩΠΩΝ, δηλαδή τοῦ ΘΕΟΥ, μετά κτιστῶν λογικῶν ὄντων, ἀγγέλων καί

άνθρώπων. Δι' αὐτήν τήν «Ἐκκλησίαν» θά ὀμι-
λῶμεν καί ὄχι μόνον διά τό σῶμα της ἤ διά τήν
ἐκκλησίαν τοῦ Ἀρχιαιρεσιάρχου Λάμπρου Δ.
Κτενᾶ, ἡ ὁποία εἶναι κατασκευάσμα τῆς νοσηρᾶς,
ἄρρωστημένης καί αἰρετικῆς φαντασίας του, διά
τήν ὁποίαν πιστεύει ὅτι καί ἡ κεφαλή καί τό σῶμα
της εἶναι καί τά δύο κτίσματα!

Τῆς ἐκκλησίας λοιπόν αὐτῆς τοῦ Λ. Κτενᾶ, εἶναι
κτίσματα καί ἡ κεφαλή της καί τό σῶμα της. Εἶναι
ἀδιανόητον νά δεχθῶμεν ὡς Ἐκκλησίαν Θεοῦ
μίαν τοιαύτην, μέ κεφαλὴν κτιστήν, ἀνθρωπίνην,
ὅπως εἶναι κτιστόν καί τό σῶμα.

Αὐτή ἡ Ἐκκλησία τοῦ Λ. Κτενᾶ καί τῶν ὁμο-
φρόνων του δέν εἶναι τοῦ ΘΕΟΥ. Δέν εἶναι ΘΕΟ-
ΣΥΣΤΑΤΟΣ, ἀλλά μόνον ἀνθρωποσύστατος. Δέν
εἶναι ΘΕΑΝΘΡΩΠΙΝΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ, ἀλλά μό-
νον ἀνθρώπινος. Δέν εἶναι ΘΕΟΪΔΡΥΤΟΣ, ἀλλά
ἀνθρωποἰδρυτος. Δέν εἶναι ΘΕΟΫΠΟΣΤΑΤΟΣ,
ἀλλά ἀνθρωποὑπόστατος.

Αὐτή ἡ Ἐκκλησία τοῦ Λ. Κτενᾶ δέν εἶναι ἡ
ΑΓΙΑ, διότι δέν ἔχει ΘΕΪΚΗΝ ΚΕΦΑΛΗΝ, νά τήν
ἀγιάζει ἀλλά ἀνθρωπίνην. Αὐτή ἡ ἐκκλησία τοῦ Λ.
Κτενᾶ δέν εἶναι ἡ ΜΙΑ τοῦ ΘΕΟΥ, ἀλλά μία πα-
ρασυναγωγή τοῦ διαβόλου, ὅπως χιλιάδες ἄλλες.

Αὐτή ἡ Ἐκκλησία τοῦ Λ. Κτενᾶ δέν εἶναι
ΚΑΘΟΛΙΚΗ, ἀλλά περιορισμένη εἰς χρόνον καί
τόπον καί ἔχει τέλος.

Αὐτή ἡ ἐκκλησία τοῦ Λ. Κτενᾶ, δέν εἶναι ἡ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ, ἡ θεμελιωμένη εἰς τόν Ἀκρογωνιαῖον Λίθον τόν Προαιώνιον καί ΑΝΑΡΧΟΝ Χριστόν, ἀλλά ἓνα ἀντιαποστολικόν καί ἀντιευαγγελικόν βδέλυγμα κηρύσσον Χριστόν, ἐκ τοῦ μή ὄντος εἰς τό εἶναι, προελθόντα, ὅπερ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΝ.

Αὐτή ἡ ἐκκλησία τοῦ Λ. Κτενᾶ καί τῶν ὁμοφρονούντων αὐτοῦ, δέν εἶναι Η ΜΙΑ, ΑΓΙΑ, ΚΑΘΟΛΙΚΗ, ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ, μέ ΚΕΦΑΛΗΝ τόν ΘΕΟΝ καί Σῶμα Αὐτῆς κτιστά λογικά ὄντα, δηλαδή ἀγγέλους καί ἀνθρώπους, τά ὅποια ἀγιάζονται καί Θεώνονται κατά χάριν διά τῶν ΑΚΤΙΣΤΩΝ ΘΕΪΚΩΝ ΕΝΕΡΓΕΙΩΝ, οἱ ὁποῖες πηγάζουν ἐκ τῆς ΘΕΪΚΗΣ ΚΕΦΑΛΗΣ καί ΔΙΑΠΟΤΙΖΟΥΝ καί ΘΕΩΝΟΥΝ ὅλον τό Σῶμα Αὐτῆς.

Δι' αὐτήν τήν ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ὁμιλοῦμεν, Αὐτήν ἐννοοῦμεν, Αὐτήν πιστεύομεν, τήν ΜΙΑΝ ΑΓΙΑΝ ΚΑΘΟΛΙΚΗΝ ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ, ὅπου ἐκ κλήσεως τοῦ Πατρὸς διά τοῦ Υἱοῦ, ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι, λογικά κτίσματα προσέρχονται καί ἐγκεντρίζονται ἐν ἐνί Σώματι ἁγίῳ καί οὕτω ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι διά τοῦ Υἱοῦ πρὸς τόν Πατέρα συνάγονται.

Τήν ἄλλην ἐκκλησία τοῦ Λ. Κτενᾶ, τῆς ὁποίας ἡ κεφαλή εἶναι ὁμοούσιος μέ τό σῶμα καί ὄχι ὁμοούσιος μέ τόν Θεόν Πατέρα, τήν ἐκκλησίαν ἡ

ὅποια δέν ἔχει κεφαλήν τόν Θεόν, ἀλλά μίαν ἀπρόσωπον ἀνθρωπίνην φύσιν, τήν ἐκκλησίαν τήν ὅποیان ὠκοδόμησεν ἕνας μή προαιώνιος χριστός (ἄπαγε τῆς βλασφημίας!) καί ὄχι ἡ ΑΓΙΑ ΤΡΙΑΣ αὐτός ὁ χριστός - κτίσμα, δέν θά τήν ἀφήσῃ νά πέσῃ στά χέρια τῆς Ἁγίας Τριάδος, ὡς λέγει. Αὐτή λοιπόν, ἡ «ἐκκλησία» εἶναι τοῦ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ καί αὐτός ὁ «χριστός» τοῦ Λ. Κτενᾶ, ὁ ὁποῖος ἐνεργεῖ καί οἰκοδομεῖ ἐκκλησίαν χωρίς τήν ΑΓΙΑΝ ΤΡΙΑΔΑ εἶναι ὁ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΣ.

Ὁ Θεός ἐνέταξεν τά λογικά κτίσματα ἐξ ἀρχῆς τῆς δημιουργίας των εἰς σχέσιν κοινωνίας μετ' αὐτοῦ. Ἡ σχέσις ἀκτίστου χάριτος μεταξύ Θεοῦ καί λογικῶν κτισμάτων, ἡ θεία κοινωνία, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ, συμπεριέλαβεν ὡς σῶμα ἀρχικῶς τούς Ἀγγέλους, μετά τήν δημιουργίαν των καί ἐν συνεχείᾳ τούς ἀνθρώπους, μετά τήν δημιουργίαν των, ὅπως μᾶς λέγουν οἱ Ἅγιοι, Κλήμης Ρώμης, Ἐπιφάνιος Κύπρου, Ἅγιος Νεκτᾶριος κ.λ.π. Καί ὅπως ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἔχει τήν Ἀρχήν της εἰς τόν Θεόν, οὕτω καί ἡ Ἐκκλησία ὡς ταυτόσημη μέ τήν Βασιλείαν, ἔχει τήν Ἀρχήν, τήν Πηγὴν, τήν ρίζαν καί τήν Ὑπαρξίν της ἐκ τοῦ ΘΕΟΥ καί μόνον ἐκ τοῦ ΘΕΟΥ, διότι διαφορετικά δέν θά ἦτο Ἐκκλησία Θεοῦ, ἀλλά ἀνθρώπων ἢ τοῦ ἀντιχρίστου.

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ, Η ΘΕΪΚΗ ΚΕΦΑΛΗ ΑΥΤΗΣ καί τό Κτιστό Σῶμα Της

Ἡ Ἐκκλησία ὡς Κοινωνία Θεοῦ μετά κτιστῶν λογικῶν ὄντων, ὡς μᾶς διδάσκει τό «Στόμα τοῦ Χριστοῦ», ὁ «πρῶτος μετά τόν ΕΝΑ», δηλαδή ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ἔχει ΚΕΦΑΛΗΝ Αὐτόν τόν ΥἱΟΝ καί ΛΟΓΟΝ τοῦ ΘΕΟΥ καί ΘΕΟΝ, σῶμα δέ τά κτιστά λογικά ὄντα, ἀγγέλους καί ἀνθρώπους, ὅπως πολλάκις ἀναφέρει εἰς τάς Θεοπνεύστους ἐπιστολάς του. «Εὐχαριστοῦντες τῷ ΘΕΩ καί ΠΑΤΡΙ τῷ ἰκανώσαντι ἡμᾶς εἰς τήν μερίδα τοῦ κλήρου τῶν ἀγίων ἐν τῷ φωτί ὃς ἐρρύσατο ἡμᾶς ἐκ τῆς ἐξουσίας τοῦ σκότους καί μετέστησεν εἰς τήν ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΟΥ ΥἱΟΥ τῆς ἀγάπης αὐτοῦ, ἐν ᾧ ἔχομεν τήν ἀπολύτρωσιν, τήν ἄφεσιν τῶν ἀμαρτιῶν· ὃς ἐστιν εἰκὼν τοῦ ΘΕΟΥ τοῦ ἀοράτου, πρωτότοκος πάσης κτίσεως, ὅτι ἐν αὐτῷ ἐκτίσθη τά πάντα, τά ἐν τοῖς οὐρανοῖς καί τά ἐπί τῆς γῆς, τά ὄρατά καί τά ἀόρατα, εἴτε θρόνοι εἴτε κυριότητες εἴτε ἀρχαί εἴτε ἐξουσίαι· τά πάντα δι' αὐτοῦ καί εἰς αὐτόν ἔκτισται· καί αὐτός ἐστι πρό πάντων, καί τά πάντα ἐν αὐτῷ συνέστηκεν, καί αὐτός ἐστιν ἡ κεφαλή τοῦ σώματος, τῆς ἐκκλησίας.» (Κολασ. Α' 12-18).

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος περί τῆς ΚΕΦΑΛΗΣ λέγει:

«Καί πῶς ἀλλαχοῦ, λέγει ὁ Ἀπόστ. Παῦλος, «Κεφαλή δέ Χριστοῦ ὁ Θεός», (Α΄ Κορινθ. ΙΑ΄ 3). Τοῦτο καί ἐγώ φημι, ὅτι ὡσπερ ἐν σῶμα ἡμεῖς, οὕτω καί ὁ Χριστός καί ὁ ΠΑΤΗΡ ἔν. Εὐρίσκεται ἄρα καί ὁ ΠΑΤΗΡ ΚΕΦΑΛΗ ἡμῶν ὢν». (Αγ. Ἰωάννου Χρυσοστόμου P.G. 62, 140 - Ε.Π.Ε. τόμ. 21 σελ. 210).

«Ὅπου γάρ ἂν ΜΙΑ ΤΗΣ ΤΡΙΑΔΟΣ ΥΠΟΣΤΑΣΙΣ ΠΑΡΗ, ΠΑΣΑ ΠΑΡΕΣΤΙΝ Η ΤΡΙΑΣ, ἀδιασπάστως γάρ ἔχει πρὸς ἑαυτὴν καί ἦνωται μετ' ἀκριβείας ἀπάσης». (Αγ. Ἰωάν. Χρυσοστόμου Ε.Π.Ε. τόμ. 17 σελ. 168).

Καί περὶ τοῦ Σώματος τῆς ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ: «Ἀδελφοί ὑμεῖς ἐστε ΣΩΜΑ ΧΡΙΣΤΟΥ καί μέλη ἐκ μέρους....» (Α΄ Κορ. ΙΒ΄ 27).

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΚΑΙ Ο ΜΥΣΤΗΡΙΑΚΟΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡ ΑΥΤΗΣ

Ἡ φύσις καί αἱ Συμβολικαὶ ἐξεικονίσεις Αὐτῆς.

Ἡ Ἐκκλησία καθὼς εἶπομεν εἶναι, «... τὸ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ τὸ ἀποκεκρυμμένον ἀπὸ τῶν αἰῶνων καί ἀπὸ τῶν γενεῶν» (Κολασ. Α΄ 26). Προέρχεται ἀπὸ τὸν Θεόν ὡς ΑΚΤΙΣΤΟΣ ΘΕΪΚΗ ΕΝΕΡΓΕΙΑ, ἡ ὁποία Θεώνει κατὰ χάριν τὸ κτιστὸ Σῶμα Αὐτῆς. Αὐτὸ σημαίνει ΚΟΙΝΩΝΙΑ, ΣΧΕΣΙΣ, ΕΝΩΣΙΣ ΘΕΟΥ μετὰ κτιστῶν ὄντων,

όρατοῦ μετά ἀοράτου, ὕλικου μετά ἀϋλου, περιγραπτοῦ μετά ἀπεριγράπτου, καταληπτοῦ μετά ἀκαταλήπτου, ΘΕΟΥ μετά ἀγγέλων καί ἀνθρώπων.

Αὕτῃ ἡ **Θεία Μυστηριακή Κοινωνία, Σχέσις, Ἐνωσις Προσώπων** δέν εἶναι δυνατόν νά περιγραφῆ, δι' αὐτό Ο ΘΕΟΣ διὰ τῆς ἁγίας Γραφῆς χρησιμοποιεῖ **ΣΥΜΒΟΛΙΚΕΣ ΕΞΕΙΚΟΝΙΣΕΙΣ, ΤΥΠΟΥΣ ΕΙΚΟΝΕΣ, ΣΧΗΜΑΤΑ** καί **ΣΥΜΒΟΛΑ**, τά ὁποῖα λαμβάνει ἀπό τόν κόσμον αὐτόν, **καθώς ὁ παρών κόσμος εἶναι εἰκὼν τοῦ ἀοράτου**, πρὸς μερικὴν κατανόησιν τοῦ **ΘΕΟΣΥΣΤΑΤΟΥ** Αὐτοῦ Μυστηρίου.

Ὁ ἴδιος ὁ ἐνσαρκωμένος **ΥΙΟΣ** καί **ΛΟΓΟΣ** τοῦ **ΘΕΟΥ**, ὁ Χριστός, ἐχρησιμοποίησεν παραβολές, ἢ Συμβολικὲς εἰκόνες κατὰ τό «**Ἀνοίξω ἐν παραβολαῖς τό στόμα μου**» (Ματθ. ΙΓ' 35), (Ψαλμ. 77, 2).

Τέτοιες **συμβολικὲς εἰκόνες** περὶ τῆς **ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ** ἔχουν ἀναφερθῆ παραβολικῶς ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ, ὅπως:

Βασιλεία οὐρανῶν: (Ματθ. ΙΑ' 12). **Οἰκοδομή:** (Ματθ. ΙΣΤ' 18). **Πανδοχεῖον:** (Λουκ. Ι' 34). **Σαγήνη:** (Ματθ. ΙΓ' 47). **Ζύμη:** (Ματθ. ΙΓ' 33). **Θησαυρός:** (Ματθ. ΙΓ' 44). **Κόκκος σινάπεως:** (Ματθ. ΙΓ' 31). **Οἰκία:** «**ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ ΠΑΤΡΟΣ μου μοναὶ πολλαὶ εἰσὶ**», (Ἰωάνν. ΙΔ' 2). **Μαργαρίτης:** (Ματθ. ΙΔ' 45). **Οἱ γάμοι τοῦ Υἱοῦ τοῦ**

Βασιλέως: (Ματθ. ΚΒ΄ 2-14). Ὁ Δεῖπνος τοῦ Βασιλέως: (Λουκ. ΙΔ΄ 16-24). Ἡ παραβολή τῶν μυριῶν ταλάντων: (Ματθ. ΙΗ΄ 23-35) Ὁ οἰκοδεσπότης ὅστις ἐφύτευσεν ἀμπελῶνα: (Ματθ. ΚΑ΄ 33-46). Η ΑΜΠΕΛΟΣ: «Ἐγὼ εἰμί ἢ ΑΜΠΕΛΟΣ ἢ Ἀληθινὴ ὑμεῖς τὰ Κλήματα καὶ ὁ ΠΑΤΗΡ μου ὁ ΓΕΩΡΓΟΣ ἐστὶ» (Ἰωάν. ΙΕ΄ 1-8). Ἡ παραβολὴ τοῦ Ἀσώτου: (Λουκ. ΙΕ΄ 11-32). Ὁ οἰκοδεσπότης ὅστις ἐμίσθωσεν ἐργάτας εἰς τὸν Ἀμπελῶνα: (Ματθ. Κ΄ 1-16).

Οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι μιμηθέντες τὸν Χριστὸν ὠμίλησαν καὶ αὐτοὶ διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ μέ συμβολικὲς εἰκόνες:

ΣΩΜΑ ΤΟΥ ΥἱΟΥ καὶ ΛΟΓΟΥ τοῦ ΘΕΟΥ (Κολασ. Α΄ 18, Ρωμ. ΙΒ΄ 4, Ἐφεσ. Α΄ 23). Κιβωτός: (Ἄπ. Πέτρου Γ΄ 20). Πλοῖον ἢ ναῦς: (Α΄ Πέτρου Γ΄ 20). Λαὸς περιούσιος τοῦ Θεοῦ: (Τίτ. Β΄ 14). ΑΝΩ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ: (Ἀποκάλυψις ΚΑ΄ 1-27). Πόλις ΘΕΟΥ: (Ἐβρ. ΙΒ΄ 22) Σκηνή: (Ἐβρ. Η΄ 2 καὶ Θ΄ 11). Μήτηρ: (Γαλ. Δ΄ 26) κ.λπ.

Ἀκόμη καὶ οἱ Θεοφόροι καὶ Ἅγιοι Πατέρες ὁμιλοῦν περὶ τῆς ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ τοῦ ΘΕΟΥ μέ περιγραφικὸν καὶ συμβολικὸν τρόπον ὅπως: Βασιλεία, Βασίλισσα, Ποίμνη, Ναός, Οἶκος, Πόλις Θεοῦ, Ἄνω Ἱερουσαλήμ, Ἀμπελος, Οἰκοδομή, Λαὸς τοῦ Θεοῦ, Μήτηρ, Ναῦς, Νύμφη, Παρθένος κ.λπ.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος μᾶς λέγει, ὅτι ὅσα ὀνόματα ἔχει ὁ Θεός τόσα ἔχει καί ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑ τοῦ ΘΕΟΥ δηλαδή, ἀμέτρητα.

Ἐκ τῶν Συμβολικῶν εἰκόνων καί περιγραφῶν περὶ Ἐκκλησίας Θεοῦ, ὀρισμένες ἐπεκράτησαν περισσότερο, ὅπως: ΣΩΜΑ ΧΡΙΣΤΟΥ, ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΘΕΟΥ, ΑΜΠΕΛΟΣ, ΑΝΩ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ κ.ἄ.

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΣΩΜΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΜΕ ΚΕΦΑΛΗΝ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟΝ. Μέλη δέ αὐτῆς τὰ Ἄγγελικά Τάγματα, οἱ Ἅγιοι Πάντες, οἱ Προφῆτες, οἱ Πατριάρχαι, οἱ Δίκαιοι καί πάντες οἱ σεσωσμένοι.

**Η ΜΙΑ ΑΓΙΑ ΚΑΘΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ
ΤΟΥ ΘΕΟΥ, ΩΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΘΕΟΥ
ΚΑΙ Η ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΘΕΟΥ,
ΩΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΘΕΟΥ.**

Όπως προείπομεν μόνον μέ **συμβολικές** περιγραφές και εικόνες δυνάμεθα νά προσεγγίσωμεν «τό ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ τό άποκεκρυμμένον από τών αιώνων και από τών γενεών» (Κολασ. Α΄ 26). Και τοῦτο διότι, ὅλα τά τοῦ ἀοράτου αὐλοῦ και μεταφυσικοῦ κόσμου, ἤτοι πρόσωπα, πράγματα και καταστάσεις, δέν περιγράφονται παρά μόνον μέ Συμβολικές ἐξεικονίσεις, μέ εικόνες ὅπου λαμβάνομεν ἀπό τόν παρόντα κόσμον, ὁ ὁποῖος εἶναι εἰκὼν τοῦ ἀοράτου.

Ὁ Ἰδιος ὁ Ἐνσαρκωμένος ΥἱΟΣ και ΛΟΓΟΣ τοῦ ΘΕΟΥ, ὁ Χριστός, ὀνομάζει τόν ἑαυτόν του ΒΑΣΙΛΕΑ «ἡ ΒΑΣΙΛΕΙΑ ἡ ἐμή οὐκ ἐστιν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου» ... «ἡ ΒΑΣΙΛΕΙΑ ἡ ἐμή οὐκ ἐστιν ΕΝΤΕΥΘΕΝ», (Ἰωάν. ΙΗ΄ 36).

Και πρὸς τοὺς Φαρισαίους:

«Ἰδοὺ γάρ ἡ ΒΑΣΙΛΕΙΑ τοῦ ΘΕΟΥ ΕΝΤΟΣ ὑμῶν ΕΣΤΙΝ» (Λουκ. ΙΖ΄ 21), ἐννοῶν τόν Ἐαυτόν του «Βασιλεία Θεοῦ», ἀφοῦ ΑΥΤΟΣ εἶναι ὁ Οὐράνιος ΒΑΣΙΛΕΥΣ και ΘΕΟΣ ΑΝΑΡΧΟΣ και ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΣ, ἐφ' ὅσον πρὶν γεννηθῆ ἑδῶ εἰς τὴν γῆν ὑπῆρχε ΠΡΟΑΙΩΝΙΩΣ Γεννηθεῖς ὑπὸ τοῦ ΘΕΟΥ ΠΑΤΡΟΣ.

Ὁ Χριστός πάλιν πρὸς τοὺς Ἰουδαίους:

«Εἰ δέ ἐν ΔΑΚΤΥΛῳ ΘΕΟΥ ἐκβάλλω τὰ δαιμόνια ἄρα ΕΦΘΑΣΕΝ ἐφ' ὑμᾶς ἡ ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ» (Λουκ. ΙΑ' 20) καὶ (Ματθ. ΙΒ' 28).

«Εἰσὶ τινες τῶν ὧδε ἐστηκότων οἵτινες οὐ μὴ γεύσονται θανάτου, ἕως ἄν ἴδωσι τὴν ΒΑΣΙΛΕΙΑΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ἐληλυθυῖαν ἐν δυνάμει» (Ματθ. ΙΑ' 12)

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω λόγων τοῦ ἐνσαρκωμένου ΘΕΟΥ ΛΟΓΟΥ ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ Χριστός εἶναι ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΣ καὶ ἐνῶ ἡ ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΟΥ δέν εἶναι ἀπ' αὐτόν τόν κόσμον, ἦτο ἀνάμεσα εἰς τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἤδη εἶχε φθάσει. Καὶ μάλιστα ὀρισμένοι δέν θά ἀποθάνουν μέχρι νά ἴδωσι τὴν ΒΑΣΙΛΕΙΑΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ, δηλαδή τὴν ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ.

Ποία εἶναι ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ; Ποῦ εὐρίσκεται ἐάν ἡ ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ δέν εἶναι ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ; Ποῦ βασιλεύει ὁ ΘΕΟΣ ΥΙΟΣ καὶ ΛΟΓΟΣ, ὁ Χριστός, ἐάν δέν βασιλεύῃ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ πῶς ἡ Ἐκκλησία εἶναι τοῦ ΘΕΟΥ, ἐάν δέν ἀνήκει εἰς τὴν ΒΑΣΙΛΕΙΑΝ τοῦ ΘΕΟΥ; Πῶς εἶναι πανταχοῦ παρῶν καὶ ΒΑΣΙΛΕΥΕΙ παντοῦ ὁ Χριστός, ἐάν δέν εἶναι εἰς τὴν ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ;

Μόνον οἱ Αἰρετικοὶ προτεστάνται ἀπὸ τόν 16ον αἰῶνα καὶ μετὰ διεχώρισαν τὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ τὴν Βασιλείαν, διότι πράγματι οἱ αἰρετικές ἐκκλησίες τους δέν ἀνήκουν εἰς τὴν ΒΑΣΙΛΕΙΑΝ

ΤΟΥ ΘΕΟΥ καί δέν βασιλεύει εἰς τούς αἰρετικούς ὁ Θεός, ἀλλά ὁ διάβολος.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ὀνομάζει τήν Ἐκκλησίαν ΒΑΣΙΛΕΙΑΝ ΘΕΟΥ καί ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ (P.G. 49, 227).

Ὁ Ἅγιος Νεκτάριος: «Περί τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ, ὅτι ἐστίν ἡ ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ἐπί τῆς γῆς, ὅτι αὕτη ἐστίν ἡ ΜΙΑ ΑΓΙΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ἡ ἀπό ΚΑΤΑΒΟΛΗΣ κόσμου προδιατυπωθεῖσα καί προωρισμένη νά διαμείνη εἰς τόν αἰῶνα πρὸς σωτηρία τοῦ ἀνθρωπίνου γένους». («Μελέτη περὶ Ἐκκλησίας» ἔκδοσις τοῦ 1987).

«Ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ὡς ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΘΕΟΥ, οὐδέν ἔχει κοινόν πρὸς τά ἔργα τῆς Βασιλείας τοῦ κόσμου, ἡ Βασιλεία ἡ ἐμῆ, εἶπεν ὁ αὐτῆς ἰδρυτῆς οὐκ ἐστίν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου» (Ἅγ. Νεκτάριος «Ποιμαντική» σελ. 25).

«Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ ὁρατὴ ἐπί γῆς Βασιλεία τοῦ ΘΕΟΥ» (Ἅγ. Νεκταρίου «Ποιμαντική», σελ. 36-37).

Ὁ Χριστός ὡς ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΑΝΑΡΧΟΣ ΚΑΙ ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΣ προέκτεινεν τήν ΒΑΣΙΛΕΙΑΝ - ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ΤΟΥ ἐπί τῆς γῆς, ἡ ὁποία ὑπῆρχε εἰς τόν οὐρανόν ὡς ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΘΕΟΥ.

Η ΜΙΑ ΑΓΙΑ ΚΑΘΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΕΙΝΑΙ Η ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΕΝ ΟΥΡΑΝΩ ΚΑΙ ΕΠΙ ΓΗΣ.

**Ἡ Θριαμβεύουσα Ἐκκλησία: Ἡ Ἁγία Τριάς
μετά τῆς Θεοτόκου, τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων καί τῶν Ἁγίων Πάντων.
(Φορητή εἰκὼν τέμπλου τοῦ 20οῦ αἰῶνος)**

**Η ΜΙΑ ΑΓΙΑ ΚΑΘΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ
ΕΙΝΑΙ ΘΕΟΣΥΣΤΑΤΟΣ, ΘΕΟΪΔΡΥΤΟΣ,
ΘΕΑΝΘΡΩΠΙΝΟΣ ΚΑΙ ΘΕΟΫΠΟΣΤΑΤΟΣ**

ΕΙΝΑΙ: ΘΕΟΣΥΣΤΑΤΟΣ ΚΑΙ ΟΧΙ ΑΝΘΡΩΠΟΣΥΣΤΑΤΟΣ, διότι συνεστήθη ὑπ' ΑΥΤΟΥ τοῦ ἰδίου ΑΝΑΡΧΟΥ ΚΑΙ ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΥ ΘΕΟΥ καί ὄχι ὑπό ἀνθρώπου, ὅπως πιστεύουν οἱ Αἰρετικοί Ἐκκλησιομάχοι καί Θεοχριστομάχοι.

ΕΙΝΑΙ: ΘΕΟΪΔΡΥΤΟΣ ΚΑΙ ΟΧΙ ΑΝΘΡΩΠΟΪΔΡΥΤΟΣ. Διότι ἰδρύθη ὑπ' ΑΥΤΟΥ, τοῦ Θεοῦ καί ὄχι ἀπό ἀνθρώπου, ὅπως οἱ ἐκκλησίες τῶν Αἰρετικῶν καί τῶν ἀλλοθρήσκων οἰκουμενιστῶν.

ΕΙΝΑΙ: ΘΕΑΝΘΡΩΠΙΝΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΟΧΙ ΜΟΝΟΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΣ. Διότι ἀποτελεῖται ἀπό τόν ΘΕΟΝ καί τούς ἀνθρώπους, εἶναι δηλαδή, ΘΕΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ, ΣΧΕΣΙΣ, ΕΝΩΣΙΣ κατὰ χάριν, ΘΕΟΥ καί ἀνθρώπων καί δέν εἶναι μόνον κτίσμα ἢ μόνον ἀνθρώπινος ὀργανισμός. Ἐάν ἦτο ἡ ἐκκλησία μόνον κτίσμα, τότε θά εἶχε κεφαλήν ἀνθρωπίνην (κτίσμα), θά τήν ἐξουσίαζε καί ἐκυβερνοῦσεν ἀνθρώπος καί ὄχι ὁ Θεός.

Ἡ ἔκφρασις καί μόνον «ΘΕΑΝΘΡΩΠΙΝΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ» καταρρίπτει τίς ἀντίχριστες θεωρίες τῶν συγχρόνων αἰρετικῶν ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι μόνον κτίσμα.

ΕΙΝΑΙ: ΘΕΑΝΘΡΩΠΙΝΟΝ ΚΑΘΙΔΡΥΜΑ ΚΑΙ ΟΧΙ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΝ. Διότι, ὅτι ἰσχύει διὰ τόν προηγούμενον ὄρισμόν ΘΕΑΝΘΡΩΠΙΝΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ἰσχύει καί διὰ τό «Θεανθρώπινον Καθίδρυμα». Ὁ ὅρος Θεανθρώπινος ἀνατρέπει καί καταρρίπτει τίς σατανικές θεωρίες τῶν Ἀντιχρίστων Ἐκκλησιομάχων, Θεοχριστομάχων, Τριαδομάχων, νεοεκκλησιολόγων καί νεοχριστολόγων ἐβραιοφρόνων οἰκουμενιστῶν.

ΕΙΝΑΙ: ΘΕΟΫΠΟΣΤΑΤΟΣ ΚΑΙ ΟΧΙ ΑΝΘΡΩΠΟΥΫΠΟΣΤΑΤΟΣ. Διότι ἔχει ἡ Ἐκκλησία ὡς Κεφαλήν τῆς ΘΕΪΚΗΝ ΥΠΟΣΤΑΣΙΝ καί ὄχι ἀνθρωπίνην, ὅπως πιστεύουν καί διακηρύσσουν οἱ Ἀντίχριστοι Ἐκκλησιομάχοι καί ΘΕΟΧΡΙΣΤΟΜΑΧΟΙ. Τό δέ σῶμα δέν ἀπέχει ἀπό τήν Κεφαλήν, οὐ διΐσταται τῆς Κεφαλῆς κατά τόν Ἄγ. Ἰωάννην τόν Χρυσόστομον, διότι δέν εἶναι αὐθυπόστατον.

Οἱ Ἀντίχριστοι αὐτοί αἵρετικοί διακηρύσσουν πρωτάκουστον σατανικήν θεωρίαν, ὅτι ἡ Κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ ἀπρόσωπος ἀνθρωπίνη φύσις καί ὅτι ἡ κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁμοούσιος μέ τό σῶμα τῆς, δηλαδή κτίσμα ἡ κεφαλή, κτίσμα καί τό σῶμα. Ἄρα αὐτή ἡ ἐκκλησία δέν εἶναι τοῦ ΘΕΟΥ, ἀλλά τοῦ Ἀντιχρίστου. Διότι ὁ ΧΡΙΣΤΟΣ ἡ ΚΕΦΑΛΗ τῆς ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ, εἶναι ΘΕΟΣ ΑΝΑΡΧΟΣ, ΑΚΤΙΣΤΟΣ, ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΣ, ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΣ ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΩΝ ΚΑΙ ΠΟΙΗΤΗΣ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΟΡΟΥ «ΘΕΟΫΠΟΣΤΑΤΟΣ» Ἀναφερομένου εἰς τὴν Ἐκκλησίαν

Ἡ συνομοσπονδία τῶν Ἀντιχρίστων Αἰρετικῶν, διαστρεβλοῦντες σκοπίμως τὴν σωστὴν ἔννοιαν καὶ σημασίαν τῆς λέξεως «ΘΕΟΫΠΟΣΤΑΤΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ», ἀποδίδουν εἰς αὐτὴν ἀυθαίρετον ἐρμηνείαν. Τοῦτο εἶναι πάγιος τακτικὴ τῶν αἰρετικῶς φρονούντων, οἱ ὅποιοι ὑπὸ πονηρῶν πνευμάτων ἐμφοροῦμενοι, ἐμπνεόμενοι, κατευθυνόμενοι καὶ ἐλαυνόμενοι παρερμηνεύουν ἐν γνώσει τῶν τὰς πραγματικὰς ὁρθὰς θέσεις Δογματικῶν ὅρων τῆς Ἐκκλησίας, ὅχι μόνον πρὸς ἰδίαν αὐτῶν ἀπώλειαν, ἀλλὰ καὶ ὅσων ἄλλων ἀφελῶν συμπαρασύρουν.

Γνήσια τέκνα αὐτῶν καὶ οἱ σημερινοὶ αἰρετικοὶ προσδίδουν ἄσχετον ἐρμηνείαν εἰς τὸν ὄρον «**Θεο-ὑπόστατος**», λέγοντες ὅτι ὁ ὄρος αὐτός σημαίνει «**Θεός**».

Εἰς τὴν συνέχειαν θὰ ἀποδειχθῇ ἐὰν σημαίνῃ αὐτό ἢ ἄλλο, ἀλλὰ πρὶν αὐτοῦ θὰ ἀναφέρωμεν διατὶ καταφεύγουν εἰς αὐτὴν τὴν ἐρμηνείαν.

Ἀποδίδουν λοιπόν, αὐτὴν τὴν ἐρμηνείαν ἐπειδὴ νομίζουν ὅτι τοὺς ἐξυπηρετεῖ διὰ τοὺς κάτωθι λόγους:

1) Διότι πιστεύουν, ὅτι ἡ Κεφαλὴ τῆς ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ εἶναι ἡ ἀπρόσωπος ἀνθρωπίνη φύσις.

2) Διότι πιστεύουν ὅτι ἡ ἀπρόσωπος ἀνθρωπίνη φύσις εἶναι ὁμοούσιος μέ τό Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας.

3) Διότι πιστεύουν ὅτι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ, δηλαδή ἡ Κεφαλή της καί τό Σῶμα της εἶναι μόνον κτίσμα.

4) Διότι πιστεύουν ὅτι ἡ κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ δέν εἶναι ΘΕΙΑ, δέν εἶναι ὁ ΘΕΟΣ, ἀλλά κτίσμα.

5) Διότι πιστεύουν ὅτι ὁ Χριστός, ὁ ὁποῖος εἶναι ΚΕΦΑΛΗ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ, δέν εἶναι προαιώνιος, δηλαδή δέν εἶναι Θεός, καθώς μόνον ὁ ΘΕΟΣ εἶναι προαιώνιος. Ὁ Χριστός λοιπόν εἶναι, δι' αὐτούς, ἓνα κτίσμα, ἓνα δημιουργήμα καί ὄχι ΘΕΟΣ!

6) Διότι πιστεύουν, ὅτι ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ εἶναι ἔργον τοῦ Χριστοῦ καί ὄχι τῆς ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ!

Αὐτό τό διακηρύσσουν διότι ὁ Χριστός δέν εἶναι, κατ' αὐτούς, ὁ ΕΙΣ τῆς ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ, δέν εἶναι ὁ ΕΙΣ τῆς ΟΜΟΟΥΣΙΟΥ καί ΑΔΙΑΙΡΕΤΟΥ ΤΡΙΣΥΠΟΣΤΑΤΟΥ ΘΕΟΤΗΤΟΣ, ἀλλά ἓνα κτίσμα, ἓνα ἄλλο τέταρτο ξένο καί ἐχθρικό πρόσωπο πρὸς τήν Ἁγίαν Τριάδα.

7) Διότι πιστεύουν ὅτι ὁ Χριστός ἐνεργεῖ κχωρισμένως τοῦ Πατρός καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὡς νά εἶχεν ἄθεον θέλημα καί ἀθέους ἐνεργείας.

8) Διότι χρησιμοποιοῦν μόνον μίαν ἔννοιαν καί

σημασίαν από τίς πολλές τῆς «Ἐκκλησίας» διά νά ἐρμηνεύσουν ὅλες τίς ἄλλες.

Χρησιμοποιοῦν κατά κόρον μίαν ἔννοιαν τῆς Ἐκκλησίας, ἣτοι τό Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας καί ἐπειδή τό Σῶμα της εἶναι ἀπό κτιστά λογικά ὄντα, δηλαδή Ἀγγέλους καί ἀνθρώπους, ἀφήνουν νά ἐννοηθῇ, ὅτι καί ἡ ΚΕΦΑΛΗ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ εἶναι κτίσμα, ὁπότε ὅλη ἡ Ἐκκλησία Σῶμα καί Κεφαλή, εἶναι ἓνα κτίσμα, ὅπερ Ἀντίχριστον καί Σατανικόν.

Μία ἄλλη σατανική ἐρμηνεία, τήν ὁποίαν ἐν γνώσει των διακηρύσσουν, εἶναι ὅτι «Ἐκκλησία» σημαίνει μόνον τό σῶμα χωρίς τήν Κεφαλήν. Αὐτό ὁμως εἶναι Σατανικό καί Ἀντίχριστο εἰς ὅλην του τήν ἔκτασιν.

Ὁ Ἀπόστ. Παῦλος εἰς τήν πρὸς Κολασσαεῖς ἐπιστολήν του κεφάλ. Α΄ 1-18 μᾶς λέγει ΕΚΚΛΗΣΙΑ σημαίνει ΚΕΦΑΛΗ ΚΑΙ ΣΩΜΑ καί ὄχι μόνον Σῶμα. Ἴδου τί ἀναφέρει ὁ Ἀπόστολος τοῦ Θεοῦ: «...Εὐχαριστοῦντες τῷ ΘΕΩ καί Πατρί... ὃς ἐρρύσατο ἡμᾶς ἐκ τῆς ἐξουσίας τοῦ σκότους καί μετέστησεν εἰς τήν ΒΑΣΙΛΕΙΑΝ τοῦ ΥἱΟΥ τῆς ΑΓΑΠΗΣ ΑΥΤΟΥ... ὃς ἐστίν εἰκὼν τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀοράτου ΠΡΩΤΟΤΟΚΟΣ πάσης κτίσεως. Ὅτι ἐν Αὐτῷ ἐκτίσθη τά πάντα, τά ἐν τοῖς οὐρανοῖς καί τά ἐπὶ τῆς γῆς, τά ὄρατά καί τά ἀόρατα, εἴτε θρόνοι, εἴτε Κυριότητες εἴτε Ἀρχαί εἴτε

Ἐξουσίαι· τὰ πάντα δι' Αὐτοῦ καί εἰς ΑὐΤΟΝ ἔκτισται· καί ΑὐΤΟΣ ἐστὶ πρό πάντων, καί τὰ πάντα ἐν ΑὐΤῷ συνέστηκε. ΚΑΙ ΑὐΤΟΣ (Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ), ἐστὶν ἡ ΚΕΦΑΛΗ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ...» (Κολασ. Α' 12-18).

Ὁ Ἀπόστ. Παῦλος ἐδῶ μᾶς λέγει ξεκάθαρα χωρὶς νά δύναται νά παρερμηνευθῆ ὅτι: «Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΕΙΝΑΙ ΚΕΦΑΛΗ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ»»

1) Αὐτά σημαίνουν ὅτι Κεφαλή καί Σῶμα ἀποτελοῦν τήν Ἐκκλησία τοῦ ΘΕΟΥ καί ὄχι μόνον τό Σῶμα.

2) Εἰς τό ἐδάφιον αὐτό, ὅση Σατανική διαστροφή καί ἄν κάνουν, δέν θά δυνηθοῦν νά τό παρερμηνεύσουν καί νά ποῦν ὅτι ἡ ΚΕΦΑΛΗ τῆς ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ δέν εἶναι ὁ ΘΕΟΣ.

3) ΕΚΚΛΗΣΙΑ σημαίνει ΚΟΙΝΩΝΙΑ, ΣΧΕΣΙΣ, ΕΝΩΣΙΣ ΚΕΦΑΛΗΣ καί Σώματος καί ποτέ μόνον τό Σῶμα κεχωρισμένον τῆς Κεφαλῆς.

4) ΕΚΚΛΗΣΙΑ λοιπόν σημαίνει ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΠΡΟΣΩΠΩΝ καί ἐν προκειμένῳ ΘΕΟΥ ὡς Κεφαλῆς, μετά τῶν λογικῶν κτιστῶν ὄντων, ὡς Σώματος. Αὐτή εἶναι ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ.

Ἐκκλησία ἡ ὁποία δέν ἔχει κεφαλὴν τόν ΘΕΟΝ ἀλλά τόν ἄνθρωπον, π.χ. πρόεδρον, δήμαρχον, νομάρχην, ὑπουργόν, πρωθυπουργόν, πρόεδρον δη-

μοκρατίας, βασιλέα, αυτοκράτορα, ή αρχηγόν μιᾶς θρησκείας κατασκευασθείσης ὑπό ἀνθρώπου, π.χ. μωαμεθανισμοῦ, βουδισμού, κομφουκισμοῦ, εἰδωλολατρείας, μασσωνίας, κ.λ.π. τότε αὐτή ή ἐκκλησία εἶναι μόνον κτίσμα, διότι και ή κεφαλή της και τό σῶμα της εἶναι κτίσματα.

Συνοφίζοντες ἀνακεφαλαιώνομεν ὅτι: Ἐκκλησία, σημαίνει **Κοινωνία Κεφαλῆς και Σώματος** και ὄχι μόνον τό **Σῶμα** τῆς Ἐκκλησίας, ὡς αὐθυπόστατον, ὅπως σατανικῶς ἰσχυρίζονται οἱ Ἀρχιεπισκόποι παραπλανῶντες τοὺς ἀπλουστέρους τῶν Χριστιανῶν και τοὺς παρασύρουν εἰς τήν αἵρεσίν των.

Κοινωνία κεφαλῆς και σώματος εἶναι ή **ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΠΡΟΣΩΠΩΝ** και αὐτή εἶναι ή πρωταρχική και **ΚΥΡΙΩΝΥΜΟΣ ΕΝΝΟΙΑ** και **ΣΗΜΑΣΙΑ** τῆς λέξεως «**ΕΚΚΛΗΣΙΑ**».

Δι' αὐτό και ή Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ εἶναι **ΑΓΙΑ**, διότι ἔχει **ΘΕΪΚΗΝ ΚΕΦΑΛΗΝ**, ή ὁποία ἀγιάζει και διαποτίζει ὅλον τό σῶμα της διά τῶν **ΑΚΤΙΣΤΩΝ ΘΕΪΚΩΝ ΕΝΕΡΓΕΙΩΝ**, και τήν καθιστᾶ **ΑΓΙΑ**. Ἐάν ή Κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας δέν ἦτο ὁ **ΘΕΟΣ** τότε δέν θά ἦτο **ΜΙΑ**, δέν θά ἦτο **ΑΓΙΑ** και δέν θά ἦτο **ΚΑΘΟΛΙΚΗ**, ἀλλά θά ἦτο ὅπως ὅλες οἱ ἄλλες ἐκκλησίες τοῦ ἀντιχρίστου και ἀθέου οἰκουμενισμοῦ. Τότε θά ἦτο μόνον ἓνα κτίσμα και αὐτό **ΑΘΕΟΝ**.

Η ΦΡΕΝΟΒΛΑΒΙΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΖΕΙ ΠΑΝΤΑ ΤΟΥΣ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥΣ ΑΙΡΕΤΙΚΟΥΣ

Προσποιούμενοι οί ἐν λόγῳ αίρετικοί λέγουν, ὅτι ἀποδέχονται τούς ὅρους περί ἐκκλησίας: ΘΕΟΣΥΣΤΑΤΟΣ, ΘΕΟΪΔΡΥΤΟΣ ΚΑΙ ΘΕΑΝΘΡΩΠΙΝΟΣ.

Ἐάν λοιπόν ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ συνεστήθη ὑπό τοῦ ΘΕΟΥ, πῶς λέγουν ὅτι δέν ἔχει Κεφαλήν Αὐτόν τόν ΘΕΟΝ;;;

Ἐάν ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ, ΙΔΡΥΘΗ ΥΠ' ΑΥΤΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ, πῶς λέγουν ὅτι δέν ἔχει ΚΕΦΑΛΗΝ ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ ΘΕΟΝ;;;

Ἐάν ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ εἶναι ΘΕΑΝΘΡΩΠΙΝΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ, δηλαδή ὀργανισμός ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖται ἀπό τόν ΘΕΟΝ καί τούς Ἄνθρώπους πῶς λέγουν ὅτι δέν ἔχει ΚΕΦΑΛΗΝ ὁ ὀργανισμός Αὐτός τόν ΘΕΟΝ;;;

Οἱ τρεῖς ἀνωτέρω ὅροι, ἐφ' ὅσον ὑποκριτικῶς προσποιοῦνται ὅτι τούς δέχονται, κονιορτοποιοῦν ὅλες τίς ἀντίχριστες καί σατανικές θεωρίες των.

Ἰδιαιτέρως δέ ὁ ὅρος ΘΕΑΝΘΡΩΠΙΝΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ καί μόνον, ἀνατρέπει καί ἀπογυμνώνει τόν Σατανᾶ τῆς Αἰρέσεώς των, ὁ ὁποῖος προσπαθεῖ νά ἐμφανισθῇ ὡς ἄγγελος φωτός ἐνῶ εἶναι σκότος, καί δέν τούς ἀφήνει περιθώρια νά ἐπιβιώσουν οἱ ἀντίχριστες θεωρίες των.

ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΙ ΠΑΤΕΡΕΣ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΟΡΟΥ «ΘΕΟΫΠΟΣΤΑΤΟΣ»

Πολύν θόρυβον περί τοῦ «θεοῦπόστατος» ἐμηχανεύθησαν καί ἐχάλκευσαν οἱ ἀντίχριστοι ἐλαυνόμενοι καί κατευθυνόμενοι ὑπό πονηρῶν πνευμάτων.

Ἐπειδή ὅλοι οἱ αἰρετικοί πολλάκις περιπίπτουν ἀπό ἀντιφάσεως εἰς ἀντίφασιν μή δυνάμενοι νά στηρίξουν τάς δαιμονικάς θεωρίας των, οὕτω καί οἱ σημερινοί γνήσιοι ἀπόγονοι αὐτῶν, εἰς πολλά θέματά των ἀντιφάσκουν. Διά τήν λέξιν «Χριστός» π.χ. ἄλλοτε λέγουν ὅτι ἀναφέρεται μόνον εἰς τήν ἀνθρωπίνην φύσιν, ἄλλοτε μόνον εἰς τό πρόσωπον τοῦ σαρκωθέντος Υἱοῦ, ἄλλοτε καί εἰς τά δύο καί ἄλλοτε εἰς ἕναν «χριστόν», ὁ ὁποῖος δέν ἔχει καμμίαν σχέσιν μέ τόν σαρκωθέντα ΥἱΟΝ καί ΛΟΓΟΝ τοῦ Θεοῦ, δηλαδή δέν ἔχει σχέσιν μέ τόν ΧΡΙΣΤΟΝ τῆς ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ, ἀφοῦ ὅπως ἰσχυρίζονται δαιμονικῶς «τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ τήν οἰκοδόμησεν ὁ Χριστός καί ὄχι ἡ Ἁγία Τριάς». Καί ἀκόμη λέγουν ὅτι: «ὁ Χριστός δέν θά ἀφήσῃ τήν Ἐκκλησίαν Του νά πέσῃ στά χέρια τῆς Ἁγίας Τριάδος»!

Βεβαίως αὐτός ὁ «χριστός» δέν εἶναι ὁ Χριστός τῆς ΟΜΟΟΥΣΙΟΥ καί ΑΔΙΑΙΡΕΤΟΥ ΤΡΙΑΔΟΣ ἀλλά ὁ Ἀντίχριστος καί αὐτή ἡ Ἐκκλησία αὐτοῦ τοῦ

«χριστοῦ» εἶναι τοῦ Ἀντιχρίστου καί δέν εἶναι τοῦ ΤΡΙΑΔΙΚΟῦ καί ΤΡΙΣΥΠΟΣΤΑΤΟῦ ΘΕΟῦ.

Οὕτω λοιπόν καί περί τοῦ «ΘΕΟΥΠΟΣΤΑΤΟῦ», ἄλλοτε ἰσχυρίζονται πῶς ἡ λέξις αὐτή σημαίνει «Θεός» καί ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι Θεός, καί ἐννοοῦν μόνον τό Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, πῶς εἶναι Θεός. Ἄλλοτε ἰσχυρίζονται ὅτι ὅλα τά μέλη τῆς Ἐκκλησίας εἶναι θεοί (θεϊκές ὑποστάσεις) καί ἐννοοῦν πάλιν μόνον τό Σῶμα της.

Βεβαίως αὐτές οἱ δύο θεωρίες ἀντιφάσκουν μεταξύ των καί δέν δύνανται νά σταθοῦν, διότι, εἶναι σχιζοφρενικές καί δαιμονικές καί ἐπί πλέον οὐδέποτε ἐχρησιμοποιήθη ἡ λέξις αὐτή μέ τίς δύο ἀντιφατικές καί παράλογες αὐτές ἐννοιες.

Ἄς ἴδωμεν ὅμως, πῶς οἱ Ἅγιοι καί Θεοφόροι Πατέρες χρησιμοποιοῦν τόν ἐν λόγῳ ὄρον, «**θεοῦπόστατος**» καί πῶς τόν ἐννοοῦν καί τόν ἐρμηνεύουν.

Ὁ ὄρος «**θεοῦπόστατος**» εἰς τήν ὀρθόδοξον ἑλληνικήν Πατρολογία ἰσχυρῶς συναντᾶται πρῶτον εἰς τόν Μέγαν Ἀθανάσιον καί ἀργότερον εἰς πολλούς ἄλλους Ἁγίους Πατέρας.

Ὁ Γίγας αὐτός τῆς ὀρθοδοξίας ὁ Μέγας Ἀθανάσιος ἀντιμετωπίζων τόν πρόγονον τοῦ σημερινοῦ Αἰρεσιάρχου Λάμπρου Δ. Κτενᾶ, τόν Ἀρχαιρεσιάρχην Ἄρειον, ὅστις ἐπίστευεν ὅτι ὁ Χριστός δέν εἶναι προαιώνιος, ἀλλά ἓνα κτίσμα καί ἄρα ὄχι Θεός, μεταξύ ἄλλων ἔγραφε:

• «Διὰ τοῦτο ἐννεάμηνος νόμῳ ἀνθρωπίνης κυοφορίας κἀντεῦθεν ΘΕΟΫΠΟΣΤΑΤΟΣ ΔΟΓΜΑΤΙΖΕΤΑΙ ἢ ΧΡΙΣΤΟΥ ΣΑΡΚΩΣΙΣ καὶ οὐδαμῶς Ἀνθρωποὑπόστατος» (Ἅγιος Ἀθανάσιος Ρ.Γ. 28, 925 Β).

Τόν ὄρον αὐτόν ἀργότερον ἐχρησιμοποίησαν πάρα πολλοί Ἅγιοι, ὅπως: Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, ὁ Ἅγιος Γερμανός Πατρ. Κων/λεως, ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης, πολλάκις, ὁ Ἅγιος Θεοφύλακτος Ἀρχιεπίσκοπος Βουλγαρίας, ὁ Συμεών Θεσσαλονίκης κ.λ.π.

Κατωτέρω θά παραθέσωμεν μόνον ἄλλες τέσσερις, ἐκ τῶν εἴκοσι σχεδόν «Ἀγιοπατερικῶν Μαρτυριῶν» διὰ νά ἴδωμεν πῶς ἐννοοῦν οἱ Ἅγιοι τόν ὄρον «θεοὑπόστατος».

• «Ἰταμός ὁ θάνατος, ἀλλά τοῦτον σοι ὁμιλήσαντα ἐκ τῆς Παρθένου ὤλεσας, ΘΕΟΫΠΟΣΤΑΤΟΣ ΣΑΡΞ ΓΕΝΟΜΕΝΟΣ. Εὐλογητός εἶ Κύριε, ὁ Θεός ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν» (Ἀγ. Ἰωάν. Δαμασκηνοῦ, Παρακλητική Γ' Ἦχος Κυριακή Ὅρθρος Ζ' ὠδή τῆς Θεοτόκου).

• «Καί ὁ Ἄρτος καί ὁ Οἶνος μεταβάλλεται καί μετουσιοῦται εἰς αὐτό τό ΘΕΟΫΠΟΣΤΑΤΟΝ ΣΩΜΑ ΚΑΙ ΑΙΜΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ».

(Ἁγίου Νικοδήμου, «Χρηστοθήθεια» σελίς 310, ἔκδοσις Ρηγοπούλου Θεσ/νίκη).

• «...διό και ταύτης ἐμφαινομένης τε και διαβαινούσης οἶον πρὸς τὴν ΘΕΟΥΠΟΣΤΑΤΟΝ ΕΚΕΙΝΗΝ ΣΑΡΚΑ, αὐτοὶ μὴ χωροῦντες διεσχίσθησαν... Μόνη δέ ἡ ΚΑΘ' ΗΜΑΣ ΕΝ ΧΡΙΣΤΩ ΦΥΣΙΣ ΘΕΟΥΠΟΣΤΑΤΟΣ ΤΕ ΟΥΣΑ και ὁμόθεος ὑπερτελῆ και τὴν καθαρότητα πλουτεῖ...» (Αγ. Γρηγόριος Παλαμᾶς, ὁμιλία Ξ' εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν Φώτων, παράγρ. 10).

• «... και μᾶλλον διὰ τῆς ἡμῶν ἀπαρχῆς οὗ (τοῦ ὁποίου) προσείληφε ΣΩΜΑΤΟΣ ΘΕΟΥΠΟΣΤΑΤΟΥ μετὰ ψυχῆς» (Συμεῶν Θεσ/νίκης P.G. 155, 877 D).

Διὰ τῶν ἀνωτέρω διαφαίνεται σαφέστατα, ὅτι οἱ Ἅγιοι Πατέρες, λέγοντες τὸ ΣΩΜΑ τοῦ Χριστοῦ «θεοὑπόστατον», δέν ἐννοοῦν ὅτι τὸ σῶμα εἶναι «Θεός». Διότι τότε τὸν Χριστόν δέν θά τὸν ὠνόμαζον Θεάνθρωπον ἀλλὰ «Θεόθεον».

Οὕτω οἱ Ἅγιοι διὰ τῆς λέξεως «θεοὑπόστατος», δέν ἐννοοῦσαν ὅτι τὸ Σῶμα και ἡ ἐννεάμηνος σάρκωσις τοῦ Χριστοῦ εἶναι «Θεός», κατά τὴν σατανικὴν θεωρίαν τῶν σημερινῶν αἰρετικῶν διότι τότε ὁ Χριστός δέν εἶναι Θεάνθρωπος ἀλλὰ «Θεόθεος».

Ἐάν ὁμως εἶχε τὴν ἐννοιαν Θεός γεννῶνται τὰ ἀλυσιδωτά ἐρωτήματα: Ἀπό ποῦ ἔλαβε αὐτὴν τὴν Σάρκαν; Ἀπό τὴν Θεοτόκον. Ἴρα και ἡ Θεοτόκος εἶναι Θεός. Πόσοι εἶναι ὁμοούσιοι μέ τὴν Θεοτό-

κον; Όλοι οί άνθρωποι. Τότε όλοι οί άνθρωποι εΐναι Θεοί. Καί τότε κατά τήν θεωρίαν των, ό Θεός ένώθηκε κατά φύσιν μέ θεόν ή μέ θεούς και όχι μέ τούς ανθρώπους κατά χάριν. Τότε θά εΐχαμε Θεϊκήν ένωσιν κατά φύσιν και όχι ΥΠΟΣΤΑΤΙΚΗΝ, όπως έγινε εις τήν ένανθρώπησιν του ΥΙΟΥ και ΛΟΓΟΥ του ΘΕΟΥ.

Ίδού πού όδηγοϋν οί Αντίχριστοι και φρενοβλαβείς Αίρετικές θεωρίες των.

Έκτός των άνωτέρω αναφερομένων άγίων, των όρον «Θεοϋπόστατος» τόν έχρησιμοποίησαν και:

1) Ό Αείμνηστος Αρχιεπίσκοπος τής Έκκλησίας των Γ.Ο.Χ. Αθηνών και πάσης Ελλάδος κυρός Ματθαΐος ό Α΄ ό όποϊος εις τήν Ποιμαντορικήν του Έγκύκλιον τό 1947 χρησιμοποιει τήν έκφρασιν : «ή Θεία Υπόστασις τής Έκκλησίας».

2) Η Ίερά Σύνοδος τής Έκκλησίας των Γ.Ο.Χ. Ελλάδος, εις τήν Ποιμαντορικήν Έγκύκλιόν της τό 1950, χρησιμοποιει άκριβώς τήν ιδίαν έκφρασιν, «ή Θεία Υπόστασις τής Έκκλησίας».

3) Τό Έπίσημον περιοδικόν τής Ίερας Συνόδου, «Κήρυξ Γνησίων Όρθοδόξων» τόν Απρίλιον του 1983, χρησιμοποιει άκριβώς τήν άνωτέρω ιδίαν έκφρασιν περί τής Έκκλησίας

4) Ό τότε Μεσσηνίας Γρηγόριος, εις τό φυλλάδιόν του, έκδοθέν υπό τής Μονής Παναγουλάκη τό 1974 μέ τίτλον «ΠΕΡΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΜΟΥ», χρησι-

μποποιεῖ τόν ὄρον «Θεοὑπόστατον» διά τό σῶμα τοῦ Ἰησοῦ.

Συγκεκριμένως εἰς τήν σελίδα (6) τοῦ ἐν λόγῳ φυλλαδίου ἀναφέρει: Εἰς τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ καί μέσα εἰς τό Ἱερόν Βῆμα καί τήν Ἁγίαν Τράπεζαν, «Βλέπεις τό Εἰλητόν, αὐτό εἰκονίζει τήν σινδόνα μέ τήν ὁποίαν ἐτυλίχθη τό **ΘΕΟΥΠΟΣΤΑΤΟΝ ΣΩΜΑ ΤΟΥ ΤΕΘΑΜΕΝΟΥ ΙΗΣΟΥ**». ;;;

Περί τῆς ἀνωτέρω φράσεως, καθ' ἣν χρησιμοποιεῖται ὁ ὄρος «τό **ΘΕΟΥΠΟΣΤΑΤΟΝ Σῶμα τοῦ τεθαμένου Ἰησοῦ**», εἰς τό ἐν λόγῳ φυλλάδιον, θέλομεν νά πιστεύωμεν ὅτι ὁ τότε Μεσσηνίας Γρηγόριος δέν ἐννοοῦσε ὅτι μέ τόν ὄρον «**Θεοὑπόστατον Σῶμα**» τό Σῶμα τοῦ Ἰησοῦ εἶναι Θεός. Διότι αὐτό θά ἦτο ἐκτός ἀπό Αἰρετικόν καί παράλογον καί φρενοβλαβές ὅπως ὅλαι αἱ αἵρέσεις, ἐπειδή ἡ μία αἵρεσις ἀλυσιδωτά δημιουργεῖ καί γεννᾷ πλῆθος ἄλλων.

Αὐτά καταγράφομεν διότι σήμερον ὁ ἴδιος συμβαδίζων καί συμφρονῶν καί συναγελαζόμενος μετά τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Λάμπρου Δ. Κτενᾶ καί τῶν σύν αὐτῶ, ἀποδίδει καί ἐρμηνεύει τόν ὄρον «**Θεοὑπόστατος**» ὅτι σημαίνει «**Θεός**».

Κατόπιν αὐτῶν ὅμως γεννᾶται τό ἐρώτημα: Πότε ἦτο Αἰρετικός; Τότε τό 1974, πρό (30) ἐτῶν ἤ σήμερον; Ἐάν ἦτο τότε νά τά ΑΝΑΚΑΛΕΣῃ. Ἐάν

είναι σήμερα να επανέλθω εις τήν Γνησίαν Ὁρθοδοξίαν.

Συνοφίζοντες λοιπόν, βάσει ὄλων τῶν ἀνωτέρω, διαπιστώνομεν ὅτι οἱ Ἅγιοι Πατέρες, ὀνομάζοντες τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ, καθώς καί τήν ἐννεάμηνον σάρκωσίν Του «θεοῦπόστατον» καί ὄχι ἀνθρωποῦπόστατον, δέν ἐννοοῦν ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη φύσις τοῦ Χριστοῦ, δηλαδή τό Σῶμα, καί ἡ λογική ψυχή του, εἶναι «Θεός», ἀλλά ὅτι ἔχουν μέσα των, ἐντός των ΤΗΝ ΘΕΪΚΗΝ ΥΠΟΣΤΑΣΙΝ ΤΟΥ ΥΙΟΥ ΚΑΙ ΛΟΓΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ, τήν ὁποίαν οἱ ἐν λόγῳ Αἵρετικοί δέν πιστεύουν ὅτι ὑπάρχει ὡς ΚΕΦΑΛΗ, ἡ ὁποία ἀγιάζει τό Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας.

Διατί ὁμως τότε δέν δυνάμεθα νά ὀνομάσωμεν τήν ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΘΕΟΥΠΟΣΤΑΤΟΝ, ἡ ὁποία εἶναι τό κτιστό σῶμα του;

Μήπως, κατ' αὐτούς, πρέπει νά ὀνομάσωμεν τήν ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ, ἀνθρωποῦπόστατον, δηλαδή ὅτι ἔχει ἐντός της ἀνθρωπίνην ὑπόστασιν καί ὄχι Θεϊκήν; **Μή γένοιτο!**

Τήν ἀνθρωπίνην φύσιν, τό Σῶμα Του δηλαδή καί τήν ψυχήν Του, δυνάμεθα νά τά ὀνομάζωμεν

«**θεοῦπόστατα**», τήν ἔνωσίν του μέ τό Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, τό ὁποῖον ἀποτελεῖται ἀπό κτιστά λογικά ὄντα, δέν δυνάμεθα νά τό ὀνομάσωμεν **ΘΕΟΫΠΟΣΤΑΤΟΝ** ἀφοῦ **ΚΕΦΑΛΗ ΑΥΤΟΥ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ** εἶναι ὁ **ΙΔΙΟΣ Ο ΘΕΟΣ**;

Ὅσον ἐλευθέρως δυνάμεθα νά ἀποκαλοῦμε τήν ἐνανθρώπησιν ἢ τό Σῶμα καί Αἷμα τοῦ **ΥΙΟΥ** καί **ΛΟΓΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ** **ΘΕΟΫΠΟΣΤΑΤΟΝ**, χωρίς αὐτό νά σημαίνει «**Θεός**», ἄλλο τόσον ἐλευθέρως δυνάμεθα νά ἀποκαλοῦμεν τήν **ΜΙΑΝ ΑΓΙΑΝ ΚΑΘΟΛΙΚΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ** **ΘΕΟΫΠΟΣΤΑΤΟΝ**, διότι ἔχει **ΚΕΦΑΛΗΝ ΤΗΣ ΤΟ ΘΕΪΚΟΝ, ΑΝΑΡΧΟΝ, ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΝ ΚΑΙ ΑΝΑΛΛΟΙΩΤΟΝ ΠΡΟΣΩΠΟΝ ΤΟΥ ΥΙΟΥ ΚΑΙ ΛΟΓΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ**. Ἔχει ἐντός της τό **ΠΑΝΑΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ** ὡς ψυχή, δηλαδή, ὀλόκληρον τήν **ΑΓΙΑΝ ΤΡΙΑΔΑ**. Εἶναι **ΚΑΤΟΙΚΗΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ**, ὅπως ὅλοι οἱ Ἅγιοι, καθώς καί ὁ ἴδιος ὁ Χριστός μᾶς τό λέγει: «... Ἐγώ καί ὁ Πατήρ πρὸς αὐτόν ἐλευσόμεθα καί Μονήν παρ' αὐτῷ ποιήσωμεν», (Ἰωάν. ΙΔ' 23).

Οἱ Ἀντίχριστοι ὅμως αὐτοί Αἰρεσιάρχαι δέν τήν ὀνομάζουν **Θεοῦπόστατον** διότι, δέν πιστεύουν ὅτι ὁ Χριστός, ὅστις εἶναι **ΚΕΦΑΛΗ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΕΙΝΑΙ ΘΕΟΣ, ΑΝΑΡΧΟΣ, ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΣ, ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΣ ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΩΝ ΚΑΙ ΠΟΙΗΤΗΣ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ**.

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

ΚΑΙ ΟΙ ΙΔΙΟΤΗΤΕΣ ΑΥΤΗΣ

ΜΙΑ ΑΓΙΑ, ΚΑΘΟΛΙΚΗ ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ

*«Πιστεύω... εις ΜΙΑΝ, ΑΓΙΑΝ, ΚΑΘΟΛΙΚΗΝ
καί ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ...»*
(ἐκ τοῦ Ἱεροῦ Συμβόλου τῆς Πίστεώς μας)

Ἰδιότης εἶναι τό ιδιαίτερον γνώρισμα, προσόν, ἢ χαρακτηριστικόν ἐκάστου προσώπου, πράγματος ἢ καί καταστάσεως.

Οἱ ιδιότητες καί τά φυσικά γνωρίσματα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ εἶναι πολλές, ὁ χῶρος ὅμως δέν μᾶς ἐπιτρέπει, παρά νά ἀναφερθῶμεν εἰς ὀρισμένες μόνον ἐξ αὐτῶν, ὅπως:

Εἰς τήν Μοναδικότητα, τήν Ἀγιότητα, τήν Καθολικότητα καί τήν Ἀποστολικότητα Αὐτῆς.

Πιστεύω... εις ΜΙΑΝ Ἐκκλησίαν

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ εἶναι ΜΙΑ, διότι ὁ Ἕνας Θεός ἐδημιούργησε ΜΙΑΝ καί ὄχι πολλές καί ΑΥΤΟΣ Ο ΘΕΟΣ ΕΙΝΑΙ Η ΚΕΦΑΛΗ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ ΑΥΤΗΣ ΤΗΣ ΜΟΝΑΔΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ, ὅπως μᾶς διδάσκει ὁ Ἀπόστ. Παῦλος: «... Καί ΑΥΤΟΣ, (ὁ ΥἱΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ), ἐστίν ἡ ΚΕΦΑΛΗ τοῦ ΣΩΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ...» (Κολασ. Α' 12-18).

Πιστεύω... εις... ΑΓΙΑΝ Ἐκκλησίαν

Εἶναι ΑΓΙΑ ἡ Ἐκκλησία τοῦ ΘΕΟΥ, διότι εἶναι ΑΓΙΑ ἡ ΘΕΪΚΗ ΚΕΦΑΛΗ ΤΗΣ ἡ ὁποία ΑΓΙΑΖΕΙ διὰ τῶν ΑΚΤΙΣΤΩΝ ΘΕΪΚΩΝ ΕΝΕΡΓΕΙΩΝ ΤΗΣ καὶ διαποτίζει ὁλόκληρον τό Σῶμα της διὰ τῆς Ἀγιαστικῆς Χάριτος τῶν Θείων Μυστηρίων Αὐτῆς.

Διὰ τῶν Θείων Μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ: 1) Τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος, 2) τοῦ Ἁγίου Μύρου, 3) τῆς Θείας Κοινωνίας τοῦ ΘΕΟῦΠΟ-ΣΤΑΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΟΣ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ, 4) ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΕΩΣ, 5) ΤΗΣ ΙΕΡΩΣΥ-ΝΗΣ, 6) ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ καὶ 7) ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΥΧΕ-ΛΑΙΟΥ, καθὼς καὶ δι' ἄλλων ἁγιαστικῶν ἐνεργειῶν, ὅπως τοῦ Μεγάλου Ἀγιασμοῦ, τοῦ Μικροῦ Ἀγιασμοῦ κ.λ.π., ἁγιάζει τὰ μέλη τοῦ Σώματός Της καὶ τὰ ἀποστέλλει εἰς τὴν οὐράνιον Ἐκκλησίαν, τὴν Ἄνω Ἱερουσαλήμ, ἣτις ἐστὶ Μήτηρ πάντων ἡμῶν, εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, ὅπου καὶ ὁ σκοπὸς τῆς ὑπάρξεως τῆς Δημιουργίας μας κατὰ τό γραφικόν: «Τοῦτο γάρ ἐστι τό θέλημα τοῦ Θεοῦ ὁ ΑΓΙΑΣΜΟΣ ἡμῶν» (Α' Θεσ. Δ' 3), καί: «Ἅγιοι γίνεσθε, ὅτι ἐγὼ ἅγιος εἰμί», (Α' Πέτρ. Α' 16).

Ἡ ἐνσωμάτωσίς μας εἰς τό Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ σκοπὸν ἔχει τὸν Ἀγιασμόν μας, τὴν

Ἀναγέννησίν μας, τήν Ἀνάστασίν μας καί τήν ΘΕΩΣΙΝ μας ἐν ΧΡΙΣΤΩ κατά χάριν. «Ἐγώ εἶπα θεοί ἐστέ καί υἱοί ΥΨΙΣΤΟΥ πάντες». (Ψαλμ. 81, 5).

Πιστεύω... εἰς... ΚΑΘΟΛΙΚΗΝ Ἐκκλησίαν

Ὁ ὅρος «Καθολική» προέρχεται ἀπό τήν ἔνωσιν τῶν λέξεων «κατά» καί «ὄλον» καί σημαίνει τό γενικόν, τό συνολικόν καί τά παράγωγά του εἶναι καθολικός, καθολική, καθόλου, καθολικότης, καθολοκληρίαν κ.λ.π.

Εἶναι καθαρά ἑλληνική λέξις ἀπό τήν δημιουργίαν της, τήν ὁποίαν ὁμως «ἔκλεψαν» οἱ Λατῖνοι καί τήν ἀπέδωσαν εἰς τήν αἵρεσίν των, ὥστε νά λέγωνται καταχρηστικῶς «καθολικοί».

Ἡ πραγματική ἔννοια καί σημασία τῆς λέξεως «Καθολική» ἀνήκει εἰς τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ, διότι:

1) Αὐτή εἶναι διαδεδομένη εἰς ὀλόκληρον τόν κόσμον, ἄνευ τοπικῶν καί χρονικῶν περιορισμῶν.

2) Ἡ Ἀποστολή της εἶναι διαχρονική, παγκόσμιος καί πανανθρώπινος, διά κάθε ἐποχήν καί κάθε ἄνθρωπον.

3) Αὐτή περιέχει ὀλόκληρον τό, ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΟΥΡΑΝΙΟΝ ΜΗΝΥΜΑ, ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ.

4) Αὐτή μόνον διακρατεῖ ΑΝΟΘΕΥΤΟΝ τήν ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ.

5) Αυτή έχει μόνον τό δικαίωμα νά διδάσκη τό ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ.

6) Η ΚΑΘΟΛΙΚΟΤΗΣ ΑΥΤΗΣ δέν περιορίζεται μόνον εις τόν παρόντα όρατόν κόσμον, αλλά προεκτείνεται καί εις τόν άόρατον, άύλον άγγελικόν κόσμον, τόν όποϊον συμπεριλαμβάνει ώς Σώμα Της.

Ό Άγιος Ίγνάτιος ό Θεοφόρος μās διδάσκει: «όπου άν ή ΧΡΙΣΤΟΣ, εκεί ή ΚΑΘΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ» (Έπισκ. Σμυρν. 8, 2), (Β.Ε.Π.Ε. 2, 281). Παρομοίως μās διδάσκουν καί άλλοι Άγιοι, όπως: Ό Άποστολικός Πατήρ Άγιος Πολύκαρπος Σμύρνης, ό Μέγας Άθανάσιος, ό Άγιος Γρηγόριος Νύσσης, ό Άγιος Γρηγόριος ό Θεολόγος, ό Άγιος Ίωάννης ό Χρυσόστομος, ό Άγιος Μάξιμος ό Όμολογητής, ό Άγιος Κύριλλος Άλεξανδρείας κ.λ.π.

Συμπεραίνομεν λοιπόν, ότι ή ΚΑΘΟΛΙΚΟΤΗΣ τής Έκκλησίας δέν είναι ύπόθεσις γεωγραφίας, ούτε αριθμών. «... Ουδέν γάρ Έκκλησίας ισχυρότερον... τοῦ οὐρανοῦ ὑψηλότερα ἐστί, τής γῆς πλατυτέρα ἐστίν...» (Άγ. Ίωάν. Χρυσοστ. Ρ.Γ. 52, 402)

Η Έκκλησία τοῦ Θεοῦ δέν ήτο «όλιγότερον» καθολική τήν ήμέραν τής Πεντηκοστῆς εις τό ύπερῶν, διότι συμπεριελάμβανε καί τά Άγγελικά Τάγματα ώς «Έκκλησία Πρωτοτόκων άπογεγραμμένων έν οὐρανοῖς καί κριτῆ Θεῷ πάντων,

καί πνεύματι δικαίων τετελειωμένων» κατά τόν Ἀπόστολον Παῦλον: (Ἐβρ. ΙΒ΄, 22-23).

Πιστεύω... εἰς... ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΝ Ἐκκλησίαν.

Ἡ Ἐκκλησία λέγεται καί Ἀποστολική ἐπειδὴ καί οἱ Ἀπόστολοι ἀπετέλεσαν τόν βασικόν θεμέλιον λίθον, μετὰ ἀπό τούς Προφήτας, κάτωθεν τῶν ὁποίων ὑπῆρχεν ἤδη ὁ ΜΟΝΟΣ ΑΚΡΟΓΩΝΙΑΙΟΣ ΛΙΘΟΣ ὁ ΧΡΙΣΤΟΣ, ὅπως μᾶς λέγει ὁ Ἀπόστ. Παῦλος: «Ἐποικοδομηθέντες ἐπὶ τῷ θεμελίῳ τῶν Ἀποστόλων καί τῶν Προφητῶν, ΟΝΤΟΣ ΑΚΡΟΓΩΝΙΑΙΟΥ ΑΥΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ, ἐν ᾧ πᾶσα ἡ οἰκοδομή συναρμολογουμένη αὖξει εἰς ΝΑΟΝ ΑΓΙΟΝ ἐν ΚΥΡΙῶ» (Ἐφες. Β΄ 20-21), (Α΄ Πέτρ. Β΄ 6), καθὼς «καί τό τεῖχος τῆς ΠΟΛΕΩΣ ἔχον θεμελίους Δώδεκα καί ἐπ' αὐτῶν Δώδεκα ὀνόματα τῶν Δώδεκα Ἀποστόλων τοῦ ΑΡΝΙΟΥ», (Ἀποκ. ΚΑ΄ 14).

Λέγεται Ἀποστολική διότι διακρατεῖ καί τήν ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ ΑΝΟΘΕΥΤΟΝ καί ΑΠΑΡΑΧΑΡΑΚΤΟΝ καί τήν ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΝ ΔΙΑΔΟΧΗΝ ΑΔΙΑΚΟΠΟΝ.

ΤΟ ΑΛΛΗΘΗΤΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

*«Όταν δέ ἔλθῃ ΕΚΕΙΝΟΣ, ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ
ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ, ὁδηγήσῃ ὑμᾶς εἰς ΠΑΣΑΝ
ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑΝ» (Ἰωάν. ΙΣΤ' 13).*

*«Καί Ἄλλον Παράκλητον δώσει ὑμῖν, ἵνα
μένῃ μεθ' ὑμῶν εἰς τόν Αἰῶνα, ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ
ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ», (Ἰωάν. ΙΔ' 16-17)*

*«Ἐγώ εἰμί Ὁδός καί ἡ ΑΛΗΘΕΙΑ καί ἡ
Ζωή», (Ἰωάν. ΙΔ' 6).*

Ἡ Ἐκκλησία ΤΟΥ ΘΕΟΥ, μεταξύ τῶν ἄλλων ΘΕΪΚΩΝ ΧΑΡΙΣΜΑΤΩΝ μέ τά ὁποῖα εἶναι προικισμένη καί διαποτισμένη διά τῶν ΑΚΤΙΣΤΩΝ ΘΕΪΚΩΝ ΕΝΕΡΓΕΙΩΝ, τῶν προερχομένων ἐκ τῆς ΘΕΪΚΗΣ ΤΗΣ ΚΕΦΑΛΗΣ, ὡς ἠνωμένη μετὰ τοῦ ΘΕΟΥ, εἶναι κάτοχος καί φορέυς τῆς ΑΛΗΘΕΙΑΣ.

Καί δι' ἓνα ἀκόμη λόγον εἶναι ΑΛΛΗΘΗΤΟΣ, διότι ἔχει ἐντός της τό ΠΑΝΑΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ ὡς ψυχὴ Αὐτῆς, τό ὁποῖον παραμένει συνεχῶς ἐντός τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ καί τήν διδάσκει, κατευθύνῃ καί καθοδηγῇ εἰς ΠΑΣΑΝ τήν ΑΛΗΘΕΙΑΝ.

Ἡ ΘΕΪΚΗ ΚΕΦΑΛΗ ΤΗΣ Ο ΧΡΙΣΤΟΣ εἶναι

ἡ ΑΛΗΘΕΙΑ καὶ τὸ ΠΑΝΑΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ ὁ ΘΕΟΣ τὸ ὁποῖον παραμένει ἐντὸς τῆς, τὴν καθοδηγεῖ εἰς πᾶσαν τὴν ΑΛΗΘΕΙΑΝ.

«Ὅπου ἡ Ἐκκλησία ἐκεῖ καὶ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, καὶ ὅπου τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ ἐκεῖ καὶ ἡ Ἐκκλησία καὶ ἡ χάρις τοῦ Κυρίου» (Ἅγιος Εἰρηναῖος Λυῶνος, *Κατὰ Αἱρέσεων* III, 24).

«Εἰ μὴ Πνεῦμα παρῆν, οὐκ ἂν συνέστη ἡ Ἐκκλησία. Εἰ δέ συνίσταται ἡ Ἐκκλησία, εὐδηλον ὅτι Πνεῦμα πάρεστι» (Ἅγιος Ἰωάννης Χρυσόστομος, PG 50, 459).

Διὰ τοῦτο εἶναι «Στῦλος καὶ ἑδραῖωμα τῆς ΑΛΗΘΕΙΑΣ» (Α΄ Τιμ. Γ΄ 15). Καὶ εἶναι ΑΛΛΟΗΤΟΣ διότι εἶναι ΘΕΟΣΥΣΤΑΤΟΣ, ΘΕΟΪΠΟΣΤΑΤΟΣ καὶ ΘΕΑΝΘΡΩΠΙΝΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ.

Εἰς τὸ ΑΓΙΟΝ ΔΙΣΚΑΡΙΟΝ εὐρίσκειται ὁλόκληρος ἡ ΜΙΑ Ἐκκλησία τοῦ ΘΕΟΥ ἡτοιθριαμβεύουσα καὶ Στρατευομένη, ὡς τὸ ΕΝΙΑΙΟΝ Σῶμα Του μετὰ ΚΕΦΑΛΗΝ ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ ΘΕΟΝ.

Τὸ Ἅγιον Δισκάριον τῆς Θείας Λειτουργίας.

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ
Η ΜΙΑ ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΚΑΘΟΛΙΚΗ,
ὡς Θριαμβεύουσα καὶ Στρατευομένη
εἶναι τό ΕΝΙΑΙΟΝ ΣΩΜΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ
ΜΕ ΚΕΦΑΛΗΝ ΤΟΝ ΘΕΟΝ

Ἡ Καθολικότης τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως εἶπομεν δέν περιορίζεται εἰς τόν ὁρατόν αὐτόν κόσμον καί δέν συμπεριλαμβάνει μόνον λογικά κτίσματα αὐτοῦ τοῦ κόσμου, ἀλλά προεκτείνεται καί ἔξω αὐτοῦ εἰς τόν αἴυλον καί ἀόρατον κόσμον καί συμπεριλαμβάνει καί τά Ἀγγελικά Τάγματα, διότι ἡ **ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ** εἶναι ἡ **ΜΙΑ ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ** ἐν Οὐρανῷ καί ἐπί γῆς.

Ὁ Ἀπόστ. Παῦλος μᾶς διδάσκει: «...ὅτι ἐν ΑΥΤῶ (τῷ Υἱῶ τοῦ ΘΕΟΥ), ἐκτίσθη τά πάντα, τά ἐν τοῖς οὐρανοῖς καί τά ἐπί τῆς γῆς, τά ὁρατά καί τά ἀόρατα, εἴτε θρόνοι, εἴτε κυριότητες, εἴτε ἀρχαί, εἴτε ἔξουσίαι, τά πάντα δι' ΑΥΤΟΥ καί εἰς ΑΥΤΟΝ ἔκτισται καί ΑΥΤΟΣ ἐστίν ἡ ΚΕΦΑΛΗ τοῦ ΣΩΜΑΤΟΣ τῆς ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ» (Κολασ. Α' 12-18).

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος δηλαδή μᾶς λέγει: **Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ**, ὅστις εἶναι εἰκὼν τοῦ **ΘΕΟΥ** τοῦ Ἀοράτου καί **ΠΡΩΤΟΤΟΚΟΣ** πάσης κτίσεως καί ὁ ὁποῖος ἐδημιούργησε τά πάντα ὁρατά καί ἀόρατα εἰς τὴν γῆν καί τόν οὐρανόν, καθὼς

καί τά Ἀγγελικά τάγματα, τῶν Θρόνων, τῶν Ἀρχῶν, τῶν Κυριοτήτων, τῶν Ἐξουσιῶν κ.λ.π. Αὐτός εἶναι ἡ ΚΕΦΑΛΗ τοῦ ΣΩΜΑΤΟΣ τῆς ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ.

Μόνον σατανική διαβολή θά προσπαθήσῃ νά διαστρέψῃ τόν Ἀπόστολον Παῦλον, ὅστις μᾶς λέγει ὅτι ὁ ΘΕΟΣ εἶναι ΚΕΦΑΛΗ πάντων τῶν Ὁρατῶν καί τῶν Ἀοράτων, τά ὁποῖα, ὡς κτιστά ὄντα, ὅταν δέν ἀποστατοῦν, ἀποτελοῦν τό Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ἤτοι τῆς Κοινωνίας τοῦ Θεοῦ μετά κτιστῶν λογικῶν ὄντων.

Ἀπό τό ἐδάφιο αὐτό καί ἄλλα παρεμφερῆ, διδασκόμεθα ὅτι Κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ ΘΕΟΣ καί ὅτι ἡ Ἐκκλησία ὡς Βασιλεία τοῦ Θεοῦ εἶναι ἐν οὐρανῷ καί ἐπί γῆς, διακρινομένη εἰς Θριαμβεύουσαν καί Στρατευομένην καί ὅτι ἀποτελεῖ ἐνιαῖο Σῶμα Θεοῦ.

Ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἀγγέλων τοῦ Θεοῦ ἔχουσα εἰς τό μέσον τόν Παντοκράτορα Θεόν.

Τό ὄραμα τοῦ προφήτου Ἡσαΐου, κεφ. ΣΤ'. Ἀπό μικρογραφία τοῦ 12ου αἰῶνος, Ἐθνική Βιβλιοθήκη Παρισίων.

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΟΥΣΑ ΚΑΙ ΣΤΡΑΤΕΥΟΜΕΝΗ ΕΙΣ ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΔΙΣΚΑΡΙΟΝ ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΠΟΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ ΘΕΟΥ, ὅπως ἔχει ἀναφερθῆ εἰς τὰ προηγούμενα κεφάλαια, εἶναι ΜΙΑ καὶ ἡ ἐν Οὐρανῶ καὶ ἡ ἐπὶ γῆς, ἡ ἀόρατος καὶ ἡ ὄρατή, τῶν Ἀγγέλων καὶ τῶν Ἁγίων μετὰ τῶν σεσωσμένων, καὶ τῶν ἐπὶ γῆς ἀνθρώπων, μέ ΚΕΦΑΛΗΝ, καὶ τῶν δύο μερῶν τῆς ΜΙΑΣ καὶ τῆς ΑΥΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ, ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ ΘΕΟΝ καὶ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΝ τοῦ παντός.

Ὁ Τριαδικὸς Θεὸς ζωογονεῖ, Θεώνει κατὰ χάριν, καὶ ἐνώνει καὶ τὰ δύο τμήματα τῆς ΜΙΑΣ καὶ τῆς Αὐτῆς ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ, τὰ ὅποια ἀποτελοῦν τό ΕΝΙΑΙΟΝ Σῶμα Του.

Ἡ Θριαμβεύουσα Ἐκκλησία τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων, τῶν Ἁγίων καὶ τῶν σεσωσμένων μέ ΚΕΦΑΛΗΝ τόν ΘΕΟΝ εἶναι ἡ ψυχὴ τῆς στρατευομένης.

Αὐτό ἀποτελεῖ συνείδησιν τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ, ἀφοῦ εἰς τὴν ζωὴν μας διὰ τῶν προσευχῶν, ἐπικοινωνοῦμε καὶ συνομιλοῦμε μετὰ τῶν μελῶν τῆς Θριαμβευούσης, μέ τόν ἴδιον τόν Θεόν καὶ δεχόμεθα τὴν ἐπέμβασιν των καὶ τὴν βοήθειάν των, διὰ τῆς Θείας Χάριτος εἰς τὴν ζωὴν μας. Ἐπίσης διὰ τῆς χάριτος τῶν Ἁγίων Μυστη-

ρίων, καί ἰδιαιτέρως τῆς ΘΕΙΑΣ ΜΕΤΑΛΗΨΕΩΣ, τοῦ Τιμίου Σώματος καί τοῦ Τιμίου Αἵματος τοῦ ΚΥΡΙΟΥ καί ΘΕΟΥ ἡμῶν ἀγιαζόμεθα καί ἔχομεν ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΝ μετὰ τοῦ ΘΕΟΥ καί τῶν Ἁγίων Του.

Ἀπόδειξις τούτου εἶναι ὅτι πολλάκις ὁ ΘΕΟΣ, ἐμφανίζεται εἰς τὰ ἐπί γῆς μέλη τῆς Ἐκκλησίας Του Συμβολικῶς, μέ **τύπους** καί **εἰκόνας** ἐκ τοῦ κόσμου τούτου, διότι εἶναι ἀσώματος, ἄυλος καί ἀόρατος, ἀπερίγραπτος καί ἀσύλληπτος κατὰ τὴν Θεῖαν Φύσιν του καί Οὐσίαν.

Περὶ τῶν τοιούτων ἐμφανίσεων τοῦ Θεοῦ, ὑπάρχει πλῆθος μαρτυριῶν καί ἀναφορῶν εἰς τὴν Ἁγίαν Γραφήν, Παλαιάν καί Καινὴν Διαθήκην ἀλλὰ καί εἰς τοὺς βίους τῶν Ἁγίων ὅπου ἀναφέρεται ὅτι ὁ Θεός, ἡ Θεοτόκος, οἱ Ἄγγελοι καί πολλοὶ Ἅγιοι ἐνεφανίσθησαν εἰς τὰ μέλη τῆς ἐπί γῆς Ἐκκλησίας, ἐπικοινωνήσαν καί τὰ ἐβोधήθησαν ποικιλοτρόπως.

Ἐκτὸς αὐτῶν καί ἡμεῖς ὅταν θέλωμεν νά Πράξωμεν ἢ νά ἐνεργήσωμεν οἵανδῆποτε πράξιν σκεπτόμεθα ἐάν αὐτό εἶναι ἀρεστόν εἰς τὸν Θεόν καί εἰς τοὺς ἁγίους καί ἡ σκέψις αὐτὴ μᾶς ἐπηρεάζει, ὥστε νά μὴ διαπράξωμεν κάτι ἀντίθετον μέ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Δι' αὐτό λέγομεν ὅτι ἡ Θριαμβεύουσα Ἐκκλησία, ὁ Θεός, οἱ Ἅγιοι Ἄγγελοι, ἡ Θεοτόκος, ὁ Τίμιος Πρόδρομος, οἱ Προφῆται, ὅλοι οἱ Ἅγιοι καί οἱ

σεσωσμένοι είναι ἡ ΨΥΧΗ τῆς Στρατευομένης Ἐκκλησίας ἥτοι ἡμῶν, τῶν ἐπὶ γῆς μελῶν τοῦ Ἐνιαίου Σώματος τοῦ Θεοῦ.

Ὅλα τὰ προαναφερόμενα γίνονται ἐμφανῆ εἰς τὴν ΘΕΙΑΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ, τόσον διὰ τῶν εὐχῶν τῆς ὅσον καὶ διὰ τῶν, εἰς τὸ ΑΓΙΟΝ ΔΙΣΚΑΡΙΟΝ καὶ εἰς τὸ ΑΓΙΟΝ ΠΟΤΗΡΙΟΝ, τελουμένων.

• Εἰς τὸ Ἅγιον Δισκάριον καὶ εἰς τὸ κέντρον αὐτοῦ εὐρίσκεται ὁ ΑΜΝΟΣ, τὸ Τίμιον καὶ Ἄχραντον ΣΩΜΑ τοῦ ΚΥΡΙΟΥ καὶ ΘΕΟΥ καὶ ΣΩΤΗΡΟΣ ἡμῶν ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ.

Δεξιὰ τοῦ Ἄμνου εἶναι ἡ μερίς τῆς ΘΕΟΤΟΚΟΥ καὶ ΜΗΤΡΟΣ τοῦ ΘΕΟΥ. Ἀριστερά τοῦ Ἄμνου τὰ ἑννέα Τάγματα τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων. Κάθε τάγμα συμβολίζει ἐξ ἀριστερῶν **1)** ὅλα τὰ τάγματα τῶν ἀγγέλων, **2)** ὅλους τοὺς Προφῆτας, δικαίους καὶ Πατριάρχας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, **2)** ὅλους τοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους τοῦ Χριστοῦ, **3)** ὅλους τοὺς Ἁγίους Ἱεράρχας, **5)** ὅλους τοὺς Ἁγίους Μάρτυρας τοὺς μαρτυρήσαντες καὶ χύσαντας τὸ αἷμα των, (ἄνδρας καὶ γυναίκας) διὰ τὴν ἀγάπην των πρὸς τὸν Θεὸν τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, **6)** ὅλους τοὺς Ὅσιους πατέρας καὶ μητέρας, **7)** ὅλους τοὺς Ἁγίους Ἀναργύρους, **8)** τοὺς Ἁγίους Θεοπάτορας τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ τοὺς Ἁγίους οἱ ὅποιοι ἐορτάζουν τὴν ἡμέραν καθ' ἣν τελεῖται ἡ

Θεία Λειτουργία και 9) τόν Ἅγιον ὅστις συνέθεσεν τήν τελουμένην Θείαν Λειτουργίαν π.χ. τόν Ἅγιον Ἰωάννην τόν Χρυσόστομον, τόν Μέγαν Βασίλειον, τόν Ἀπόστολον Ἰάκωβον, τόν Ἀδελφόθεον κ.λπ.

Εἰς τό ἔμπροσθεν μέρος τοῦ Ἁγίου Δισκαρίου εὐρίσκονται αἱ μερίδαι τῶν ζώντων καί τῶν κεκοιμημένων εἰς τήν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν.

Εἰς ὅλον αὐτό τό περιεχόμενον τοῦ ΑΓΙΟΥ ΔΙΣΚΑΡΙΟΥ εὐρίσκεται ὅλη ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ἥτοι ἡ ΘΡΙΑΜΒΕΥΟΥΣΑ καί ἡ ΣΤΡΑΤΕΥΟΜΕΝΗ, τό ἓνα καί ΕΝΙΑΙΟΝ ΣΩΜΑ τοῦ ΘΕΟΥ.

- Εἰς τό Ἅγιον Ποτήριον ὑπάρχει τό Τίμιον καί Ζωοποιόν ΑΙΜΑ τοῦ Κυρίου καί ΘΕΟΥ καί ΣΩΤΗΡΟΣ ἡμῶν ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ.

- Περί τό τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας ὁ Ἀρχιερεὺς ἢ ὁ Ἱερεὺς ἀφοῦ Κοινωνήσουν τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων τοῦ Σώματος καί Αἵματος τοῦ ΘΕΟΥ συστέλλουν τά ἅγια, ἥτοι ρίπτουν ὅλον τό περιεχόμενον τοῦ Ἁγίου Δισκαρίου εἰς τό Ἅγιον Ποτήριον καί οὕτω ἡ ὅλη ΕΚΚΛΗΣΙΑ ἢ ὡς Θριαμβεύουσα καί Στρατευομένη, ἀποτελεῖ τό ΕΝΑ καί ΕΝΙΑΙΟΝ ΣΩΜΑ τοῦ ΘΕΟΥ τό ἠνωμένο καί θεωμένο κατὰ χάριν.

Περί αὐτοῦ ἔχουν ἀναφέρει πολλοί Πατέρες καί Διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ Συμεών Ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης ἔχει συγγράφει ἐκτεταμένη ἀναφορά περὶ τοῦ ὅτι

ἐπάνω εἰς τό Ἅγιον Δισκάριον εὐρίσκεται ὁλόκληρος ἡ Ἐκκλησία τοῦ ΘΕΟΥ Ἰθριαμβεύουσα καί Στρατευομένη. (Βλέπε «Ἄπαντα» Συμεών Θεσσαλονίκης, σελ. 118-121).

Ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας ἐπίσης ἀναφέρει:

«Ἡ τήν ἐπί γῆς Ἐκκλησίαν, ἤγουν τήν ἐν οὐρανοῖς τήν ἄνω καλλίπολιν, τήν τῶν ἀγίων τροφόν. Ὡστε κἄν εἴτε τήν ἐπί γῆς Ἐκκλησίαν ὀνομάσειέ τις, εἴτ' οὖν ἐκείνην εἰς νοῦν δέξαιτο, ἐν ἔσται τό δι' ἀμφοῖν δηλούμενον. Οἱ γάρ ἐν τῇ κάτω γεγονότες, ἔσονται κατά καιρούς καί ἐν ἐκείνῃ τῇ ἄνω καί ἐν οὐρανοῖς. (P.G. 70, 733).

Ἐπί τοῦ ἰδίου θέματος ἀναφέρουν καί ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης, ὁ Ἱερώνυμος κ.λπ.

Ἡ ΜΙΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ, ἐν Οὐρανῶ καί ἐπί Γῆς. Ἡ Ἰθριαμβεύουσα καί ἡ Στρατευομένη. Ἔχουσα ΜΙΑΝ ΚΕΦΑΛΗΝ Αὐτόν τόν ΘΕΟΝ τόν Δημιουργόν τοῦ παντός.

Τό Ἅγιον Δισκάριον τῆς Θείας Λειτουργίας.

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΜΕΤΑΔΙΔΕΙ ΤΗΝ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΝ ΔΙΑΔΟΧΗΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΝ ΠΙΣΤΙΝ

Ἡ Ἐκκλησία ὅπως μᾶς διδάσκουν οἱ Ἀπόστολοι καί οἱ Ἅγιοι Πατέρες ἔχει κεφαλὴν τῆς τόν ΘΕΟΝ καί Σῶμα τῆς λογικά κτιστά ὄντα.

Ἡ ΚΟΙΝΩΝΙΑ αὐτῆ τοῦ Θεοῦ μετά λογικῶν κτιστῶν ὄντων λέγεται Ἐκκλησία καί εἶναι ἀδιάσπαστος, ἐκτός τινων μελῶν τοῦ Σώματός τῆς, τά ὁποῖα ἀποκόπτονται ἐξ αὐτῆς, ἰδίᾳ των εὐθύνη.

Τὴν ΘΕΪΚΗΝ ΚΕΦΑΛΗΝ τῆς Ἐκκλησίας δέν τὴν διαδέχθηκε οὐδεὶς καί οὔτε εἶναι δυνατόν νά τὴν διαδεχθῆ ποτέ διότι τότε δέν θά εἶναι Ἐκκλησία Θεοῦ, ἀλλὰ ἄλλου τινός.

Περί αὐτοῦ μᾶς εἶπεν ὁ ἴδιος ὁ Χριστός, «Καί ἰδοὺ ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμί πάσας τὰς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος» (Ματθ. ΚΗ' 20).

Οἱ σύγχρονοι Αἵρετικοί, ὡς γνήσιοι ἀπόγονοι τῶν παλαιῶν, ὀδηγοῦνται εἰς τὴν σατανικὴν των θεωρίαν, διότι πιστεύουν ὅτι ἡ Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ ἀπρόσωπος ἀνθρωπίνη φύσις, ἡ ὁποῖα εἶναι ὁμοούσιος μέ τό Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτό ὁμως ὀδηγεῖ εἰς τὴν Ἀντίχριστον Αἵρεσιν ὅτι:

- 1) Ὁ Χριστός δέν εἶναι ΘΕΟΣ.
- 2) Ἡ Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας δέν εἶναι ὁ Θεός.

3) Ἡ Κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁμοούσιος μέ τό Σῶμα της, δηλαδή κτιστή.

4) Ἡ Ἐκκλησία, ὡς Κεφαλή καί Σῶμα εἶναι κτίσμα.

5) Ἡ Ἐκκλησία δέν εἶναι ἡ ΜΙΑ ΑΓΙΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ.

Περί τοῦ ὅτι οἱ Ἐπίσκοποι εἶναι διάδοχοι τῶν Ἀποστόλων, εἶναι ἡ πίστις τῆς Ἐκκλησίας μας καί τοῦτο ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν κάτωθι:

1) Ἀπό πάρα πολλούς Ἁγίους τοῦ 4ου, 5ου, 6ου κ.λ.π. αἰώνων.

2) Ὁ Πατριάρχης Δοσίθεος Ἱεροσολύμων εἰς τόν τόμον «Χαρᾶς» καί εἰς τήν «Δωδεκάβιβλον» ἔχει ἀφιερῶσει πάρα πολλές σελίδες, ἀποδεικνύων ὅτι οἱ Ἐπίσκοποι κατά παγίαν παράδοσιν τῶν Ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας ἀποκαλοῦνται **Διάδοχοι Ἀποστόλων καί ὄχι τοῦ Χριστοῦ.**

3) Ὁ Ἅγιος Νεκτᾶριος εἰς τά συγγράμματά του χρησιμοποιεῖ τόν ὄρον Ἀποστολική Διαδοχή καί ὀνομάζει Ἀποστολικούς διαδόχους τούς ἐπισκόπους.

4) Εἰς πολλούς Ἱερούς Κανόνας Οἰκουμενικῶν Συνόδων χρησιμοποιεῖται ὁ ὄρος ἀποστολικοί διάδοχοι διά τούς ἐπισκόπους.

5) Τό Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἁγίου Ἰγνατίου τοῦ Θεοφόρου, τό ὁποῖον χρησιμοποιεῖται καί δι' ὄλουσ τούς ἁγίους ἱερομάρτυρας καί τό ὁποῖον

φάλλεται υπό τῆς Ἐκκλησίας ἐπί αἰῶνας ἀποκαλεῖ: ΔΙΑΔΟΧΟΝ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ καὶ τόν ἅγιον Ἰγνάτιον καὶ ὅλους τοὺς ἄλλους Ἁγίους Ἱερομάρτυρας: «Καὶ τρόπων μέτοχος καὶ ΘΡΟΝΩΝ ΔΙΑΔΟΧΟΣ τῶν ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ ΓΕΝΟΜΕΝΟΣ...» (Μηναῖον, 20 Δεκεμβρίου).

6) Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, εἰς Ἐγκυκλίους, διαγγέλματα καὶ λοιπά ἔγγραφα τῆς χρησιμοποιοεῖ κατά κόρον τοὺς ὅρους ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΔΙΑΔΟΧΗ καὶ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΠΙΣΤΙΣ διὰ τοὺς ἐπισκόπους.

Δηλαδή ὅλοι οἱ Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ὅποιοι ὀνομάζουν τοὺς ἐπισκόπους Διαδόχους τῶν Ἀποστόλων, πλανῶνται; Μὴ Γένοιτο!

7) Ἀκόμη καὶ αὐτοὶ οἱ Ἀρχιεπισκόποι, ὁ Λάμπρος Δ. Κτενᾶς καὶ λοιποὶ ὁμόφρονες αὐτοῦ, ὅταν ἦσαν μέλη τῆς Ἐκκλησίας ἐχρησιμοποιοῦσαν τὸν ὄρον Ἀποστολική Διαδοχή καὶ Ἀποστολικοὶ Διάδοχοι διὰ τοὺς ἐπισκόπους εἰς τὰ φυλλάδια των πολλάκις.

Τώρα ἀλλαξοπίστησαν καὶ δέν πιστεύουν ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι Θεός, διότι ὅπως διακηρύσσουν δέν εἶναι προαιώνιος καὶ δέν εἶναι δυνατόν νά παραμένῃ δι' αὐτοὺς ἀκόμη Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας, ὅποτε τὸν ἔχουν διαδεχθῆ ἄνθρωποι καὶ οὕτως ἡ Ἐκκλησία (κατ' αὐτούς) δέν διοικεῖται ἀπὸ τὸν Χριστόν.

Αὐτά παθαίνουν οἱ Αἰρετικοὶ προκειμένου νά διακηρύξουν μίαν Αἵρεσιν καί μὴ δυνάμενοι νά τήν στηρίξουν καί τεκμηριώσουν Ἀγιογραφικῶς. Περιπίπτουν δηλαδή ἀλυσιδωτά εἰς σωρείας ἀπιθάνων φρενοβλαβῶν Ἀντιχρίστων Αἱρέσεων ὑπερβαίνοντες ἀκόμη καί τοὺς δαίμονας.

**Τό ΑΓΙΟΝ
ΠΟΤΗΡΙΟΝ
ΕΧΟΝ
ΕΝΤΟΣ ΤΟΥ
ΤΟ ΣΩΜΑ
ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ
ΚΑΙ ΘΕΟΥ,
Ὅς
περιεποιήσατο
τήν
ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ
Του διά τοῦ
ιδίου
Αἵματος.
(Πράξ. Κ. 28)**

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΚΑΙ Η ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ

*«Πᾶσα ΓΡΑΦΗ ΘΕΟΠΝΕΥΣΤΟΣ
καί ὠφέλιμος πρὸς διδασκαλίαν»
(Β΄ Τιμόθ. Γ΄ 16).*

Ἁγία Γραφή εἶναι ἡ Παλαιά καί ἡ Καινή Διαθήκη μαζί.

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ὁ Συγγραφεύς τῆς ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ.

Ἡ Ἐκκλησία προϋπήρχεν τῆς Ἁγίας Γραφῆς.

Ἐάν δέν ὑπήρχεν ἡ Ἐκκλησία πρό Χριστοῦ τότε ἡ Παλαιά Διαθήκη δέν εἶναι τοῦ Θεοῦ δέν εἶναι Θεόπνευστος, δέν τήν συνέγραψαν Ἅγιοι ἄνθρωποι ἐμπνεόμενοι καί καθοδηγούμενοι ὑπό τοῦ ΘΕΟΥ, ἤτοι τοῦ ΠΑΝΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ, ὅποτε πρέπει κατά τούς συγχρόνους αἰρετικούς νά ἀπορριφθῇ.

Τότε τό Σύμβολον τῆς Πίστεως διατί μᾶς διδάσκει: «Καί εἰς τό ΠΝΕΥΜΑ ΤΟ ΑΓΙΟΝ... ΤΟ ΛΑΛΗΣΑΝ ΔΙΑ ΤΩΝ ΠΡΟΦΗΤΩΝ».

Καί μόνον αὐτό ἀποδεικνύει τήν ὕπαρξιν Ἐκκλησίας πρό Χριστοῦ.

Τό Ἅγιον Πνεῦμα τό ὁποῖον ἐφώτισεν τούς Ἀποστόλους καί Εὐαγγελιστάς καί συνέγραψαν τό Ἱερόν Εὐαγγέλιον, καί τάς ἐπιστολάς των, τό

Αυτό Ἅγιον ΠΝΕΥΜΑ ἐφώτισεν τούς Προφῆτας πρό Χριστοῦ καί συνέγραψαν τήν Θεόπνευστον Παλαιάν Διαθήκην.

Ὁ Ἀπόστ. Παῦλος λέγων: «**πᾶσα Γραφή Θεόπνευστος**», ὁμιλεῖ κυρίως διά τήν Παλαιάν Διαθήκην.

Οὕτω λοιπόν, ἡ Ἐκκλησία διακρατεῖ τήν Ἀλήθειαν ὀλοκλήρου τῆς Ἁγίας Γραφῆς καί Αὐτή ἔχει τό δικαίωμα ἐρμηνείας της, ὡς **ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ ΤΗΣ**.

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἐκείνη, ἡ ὁποία καθώρισε τά διάφορα βιβλία καί μᾶς παρέδωσε (49) τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης καί (27) τῆς Καινῆς, σύνολον (76).

Δέν ἀναφέρεται εἰς κανένα σημεῖον τῆς Ἁγίας Γραφῆς ὅτι τά βιβλία της εἶναι (76).

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἐκείνη πού ὠρισε ὅτι αὐτά πού μᾶς παρέδωσεν εἶναι Θεόπνευστα.

Ἡ Ἐκκλησία λοιπόν, προῦπῆρξεν τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ΑΥΤΗ τήν συνέγραψε, καθοδηγουμένη ὑπό τοῦ Θεοῦ καί εἶναι ἀνωτέρα καί προτέρα αὐτῆς. Αὐτή ἔχει τήν Αὐθεντίαν νά διακρατῇ, νά διαδίδῃ καί ἐρμηνεύῃ αὐτήν, διά τῶν Ἀποστολικῶν Διαδόχων της.

Η ΜΙΑ ΑΓΙΑ ΚΑΘΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ καί αἱ ἐκκλησίαι τοῦ ἀντιχρίστου

«Πολλοί γάρ ἐλεύσονται ἐπί τῷ ὀνόματί μου, λέγοντες, ἐγώ εἰμι ὁ Χριστός, καί πολλούς πλανήσουσι» (Ματθ. ΚΔ 5).

Εἶπομεν ὅτι ἡ Ἐκκλησία συνεστήθη ὑπό τοῦ Θεοῦ καί Αὐτή εἶναι Μία Ἁγία καί Καθολική καί δι' αὐτό λέγεται ΘΕΟΣΥΣΤΑΤΟΣ.

Ὁ Διάβολος ὡς ἀντίδικος καί πολέμιος τοῦ Θεοῦ, ἠθέλησε νά κατασκευάσῃ καί δική του Ἐκκλησία ἢ καί Ἐκκλησίες, διά νά παραπλανήσῃ τούς ἀνθρώπους, ὅπως ἔπραξε καί εἰς τόν παράδεισον παραπλανήσας τούς πρωτοπλάστους Ἀδάμ καί Εὐά.

Συνεχίζει λοιπόν νά ἐξάγῃ ἐκ τοῦ ἄλλου «παραδείσου» (ἀπό τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ), τούς πιστούς ἢ καί νά μὴν τούς ἀφήνῃ νά εἰσέλθουν εἰς Αὐτήν, παραπλανῶν αὐτούς νά εἰσέλθουν εἰς τὰς ἰδικάς του ἐκκλησίας.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος μᾶς προειδοποιεῖ: «καί οὐ θαυμαστόν· αὐτός γάρ ὁ σατανᾶς μετασχηματίζεται εἰς ἄγγελον φωτός. Οὐ μέγα οὖν εἰ καί οἱ διάκονοι αὐτοῦ μετασχηματίζονται ὡς διάκονοι δικαιοσύνης, ὧν τό τέλος ἔσται κατά τά ἔργα αὐτῶν», (Β' Κορινθ. ΙΑ' 14-15).

Ὁ ἴδιος ὁ Χριστός μᾶς προειδοποίησεν ὅτι ἀργότερα πολλοί θά ἐμφανισθοῦν ἐν τῷ ὀνόματί Του καί θά πλανήσουν πολλούς. Ὁ Ἀπόστ. Παῦλος μᾶς λέγει ὅτι ὁ σατανᾶς μετασχηματίζεται εἰς ἄγγελον φωτός, ἐνῶ ὁ ἴδιος εἶναι τό σκότος καί τό ἴδιον ἐργάζονται καί οἱ διάκονοι τοῦ διαβόλου, δηλαδή οἱ παντοειδεῖς Αἰρετικοί.

Καί τά δύο ἀνωτέρω προφητικά κείμενα, τοῦ Χριστοῦ καί τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, μᾶς προειδοποιοῦν ὅτι εἰς τό μέλλον θά ἐμφανίζονται καί ἔργα τοῦ διαβόλου καί θά δίνουν τήν ἐντύπωσιν ὅτι εἶναι τοῦ Χριστοῦ.

Τέτοια ἔργα εἶναι οἱ ἑκατοντάδες χιλιάδες ἐκκλησίες τῶν Ἀντιχρίστων αἱρέσεων, τοῦ Παπισμοῦ, τοῦ Προτεσταντισμοῦ, τοῦ Μονοφυσιτισμοῦ, τοῦ Νεστοριανισμοῦ, οἱ ὁποῖες ἀνήκουν εἰς τόν Ἄθεον καί Ἀντίχριστον Οἰκουμενισμόν.

Εἰς τόν Ἄθεον Οἰκουμενισμόν ἀνήκουν καί ὅλες οἱ εἰδωλολατρικές θρησκείες τοῦ Βουδισμού, Μωαμεθανισμοῦ, Κομφουκισμοῦ, Ἑβραϊσμοῦ, Μασσωνισμοῦ κ.λ.π.

Εἰς τόν Ἀντίχριστον Οἰκουμενισμόν ἀνήκουν δυστυχῶς καί τά λεγόμενα ὀρθόδοξα Πατριαρχεῖα εἴτε αὐτά ἀκολουθοῦν τό παλαιόν ἢ τόν νέον ἡμερολόγιον.

Ὅλον αὐτό τό συνονθύλευμα τῶν ἐκκλησιῶν τοῦ Σατανικοῦ Οἰκουμενισμοῦ εἶναι ἡ ΑΝΤΙΕΚΚΛΗΣΙΑ τοῦ Διαβόλου.

Όσοι λοιπόν δέν ἀνήκουν εἰς τήν ΜΙΑΝ ΑΓΙΑΝ ΚΑΘΟΛΙΚΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ καί ἀνήκουν εἰς ὅποιανδήποτε ἄλλην ἐκκλησίαν, ἔστω καί οἱ λεγόμενοι ὀρθόδοξοι οἱ ὅποιοι συμμετέχουν εἰς τόν ἀντίχριστον καί ἄθεον οἰκουμηνισμόν καί εἶναι μέλη αὐτοῦ καί τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν, (Π.Σ.Ε.) τοῦ Διαχριστιανικοῦ ἢ τοῦ Διαθρησκειακοῦ Συγκρητισμοῦ, θά πρέπει νά γνωρίζουν ὅτι ἀνήκουν εἰς τήν ΑΝΤΙΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ καί κατατάσσονται εἰς τούς ΘΕΟΜΑΧΟΥΣ καί ΕΚΚΛΗΣΙΟΜΑΧΟΥΣ μετά τοῦ Διαβόλου.

Η ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ: Οἱ μαθηταί μετά τῆς Θεοτόκου κατά τήν κάθοδον τοῦ Ἁγίου Πνευματος. (Πράξ. Α' 14 & Β' 1)
(Κατακόμβη, Ἔργον τοῦ 6ου αἰῶνος)

Η ΓΝΗΣΙΑ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΜΙΑ ΑΓΙΑ ΚΑΘΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Εἰς τὴν ἐποχὴν μας τό νά διακρίνωμεν ποία εἶναι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ μεταξύ τῶν χιλιάδων ὅπου ὑπάρχουν, εἶναι πλέον εὐκόλο.

Ἄς μή φανῆ παράξενο ὅτι εἶναι εὐκόλο νά γνωρίσῃ ἢ διακρίνῃ κάποιος τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ ἀπό τίς χιλιάδες Ἐκκλησίες τοῦ Ἀθέου καί Ἀντιχρίστου Οἰκουμενισμοῦ παρόλον ὅπου ὀρισμένες ἐξ αὐτῶν φέρουν παραπλανητικῶς καί τὴν ἰδίαν σχεδόν ὀνομασίαν.

Τά διακριτικά γνωρίσματα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ εἶναι πολλά, ἓνα ἐξ αὐτῶν εἶναι ὅτι δέν ἀνήκει εἰς τὴν συνομοσπονδίαν ὄλων τῶν ἄλλων, αἱ ὁποῖαι ἀνήκουν εἰς τόν Ἀντίχριστον Οἰκουμενισμόν, ἔστω καί ἐάν λέγονται ὀρθόδοξοι, ἀκόμη καί ἂν ἀκολουθοῦν τό παλαιόν ἡμερολόγιον.

Η ΜΙΑ ΑΓΙΑ ΚΑΘΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ δέν συμμετέχει εἰς τόν Ἄθεον οἰκουμενισμόν οὔτε συμμετεῖχε ποτέ εἰς τὴν ΑΝΤΙΕΚΚΛΗΣΙΑΝ τοῦ Σατανᾶ.

Ὅσες λοιπόν, ἐξ αὐτῶν τῶν Ἐκκλησιῶν εἶναι καί ἀποτελοῦν μέλη τῆς ΠΑΝΑΙΡΕΣΣΕΩΣ τοῦ οἰκουμενισμοῦ, εἴτε ἀμέσως, εἴτε ἐμμέσως, ἀκόμη καί ἐάν δέν συμμετέχουν, ἀλλά ἀναγνωρίζουν

εις αὐτάς τας Αἰρετικές ἐκκλησίας χάριν Θεοῦ, ἣ προέρχονται καθοιονδήποτε τρόπον ἐξ αὐτῶν, καί αὐτές ἀκόμη ἀποτελοῦν μέλη αὐτῆς τῆς ΠΑΝΑΙΡΕΣΕΩΣ, ἔστω καί ἂν ἔχουν ὅλα τὰ ἐξωτερικά γνωρίσματα τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας (διότι καί ὁ Σατανᾶς, ὅπως προείπομεν, ἐμφανίζεται ὡς ἄγγελος φωτός, καθὼς καί οἱ διάκονοι αὐτοῦ).

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ, εἶναι ΜΙΑ, ΑΓΙΑ καί ΚΑΘΟΛΙΚΗ καί ἀπό τὴν ἐποχὴν τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Χριστοῦ μέχρι σήμερον ξεχώριζε πάντοτε ἀνά τούς αἰῶνας ἀπὸ ὅλας τας αἰρετικές ἐκκλησίας καί οὐδέποτε συμμετεῖχεν λατρευτικῶς ἔστω καί μέ μιαν ἐξ αὐτῶν.

Αὐτὴ λοιπὸν ἡ Ἐκκλησία ἣ ὁποία δέν συμμετέχει, οὔτε ποτέ συμμετεῖχε εἰς λατρευτικὰς ἐκδηλώσεις μέ κάποια ἐξ αὐτῶν, τῶν ἀνηκόντων εἰς τὴν **χοάνην τῆς ΠΑΝΑΙΡΕΣΕΩΣ τοῦ Ἀθέου οἰκουμενισμοῦ**, αὐτὴ διώκεται.

ΑΥΤΗ ΛΟΙΠΟΝ, ΕΙΝΑΙ Η ΜΙΑ ΑΓΙΑ ΚΑΘΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ, ἣ ἔχουσα ΚΕΦΑΛΗΝ τοῦ Σώματός της τόν ΘΕΟΝ καί ὡς ἐκ τούτου ὀνομάζεται ΘΕΟΣΥΣΤΑΤΟΣ, ΘΕΟΪΔΡΥΤΟΣ, ΘΕΟΫΠΟΣΤΑΤΟΣ καί ΘΕΑΝΘΡΩΠΙΝΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ. Ἐνῶ ὅλοι αἱ ἄλλαι εἶναι κτίσματα καί δημιουργήματα τοῦ Διαβόλου καί ΑΝΤΙ-ΕΚΚΛΗΣΙΑΙ.